

Beestig schoon.

Een klucht in drie bedrijven van Herwig Van Landuyt.

Personages :

Tanja: vrouw van Jan.

Lotte: vriendin van Tanja.

Jan: man van Tanja.

Jessie: liefde van Jan.

Ilona: liefde van Lottes man Pol.

Decor :

In een moderne woonkamer ontvangt Tanja haar vriendin Lotte. Beide dames zijn gekleed in een elegante sobere outfit.

Eerste bedrijf.

Tanja: 'k heb gelobbyd op de juiste plaats en Jan heeft de kans schoon gezien om zijn artistieke gaven bot te vieren op de binnenmuren van 't slotmuseum. Anderen met evenveel talent hebben die kans niet gekregen.

Lotte: 't talent zat hem in 't idee... schijtverse koeiendrek ! Hij heeft er toch maar lekker aan gedacht !

Tanja: hij heeft zijn kans met beide handen gegrepen. Voor ik het besepte was hij ambidexter en zijn faam gemaakt tot ver buiten de landsgrenzen. Zou je kunnen geloven dat hij tussen twee opdrachten in niet eens meer de tijd heeft om zijn handen te wassen !

Lotte: zalig !

Tanja: zalig ?

Lotte: ja zoveel drek zoveel werk !

Tanja: 'k heb hem wel al honderd keer gevraagd of hij niet een deel van de opdrachten kan uitbesteden maar hij wil er niets van weten. Hij vreest dat de kwaliteit van 't insmeren ...

Lotte: dat de stront minder artistiek zal aangebracht worden.

Tanja: ja dat de composities amateuristisch zullen uitvallen, flinterdun als 't ware zonder ziel zonder uitstraling zonder bouquet.

Lotte: 'k kan hem geen ongelijk geven. Hij moet smeren zolang de voorraad strekt en zich niet met hulpkrachten inlaten.

Tanja: op 't ogenblik is hij in Sydney.

Lotte: 'k weet het. Hij was eventjes op de buis.

Tanja: eerlijk is eerlijk, na een kleine dertig jaar was 't operagebouw wel aan een opsmukbeurt toe.

Lotte: en bij jou ?

Tanja: hier ?

Lotte: ja heeft hij hier al iets ... al iets ingesmeerd ?

Tanja: geen deur geen kamertje niets. Voor ons heeft meneer geen tijd. Let wel, op alle wanden zit behang en de zoldering is helaas gladgestreken. Begin daar maar eens aan !

Lotte: en 't tapijt ligt vast.

Tanja: ook dat nog ! Een pest dat vasttapijt !

Lotte: een rotbekleding voor koeiendrekplafondfrescokunstenaars !

Tanja: 't is nu zo. Wat wil j' eraan doen ?

Lotte: verhuizen. Verhuizen naar een ruïne van een woning waar alles deskundig kan op aangebracht worden.

Tanja: 't is dat ik hier graag woon !

Lotte: hier ? Je zou in de Ardèche of in de Algarve kunnen wonen.

Tanja: en de drek ?

Lotte: wat de drek ? Koebeesten vind je op de gekste plaatsen. Ginder zowel als hier.

Tanja: en de kwaliteit ? Droogte is slecht voor koeiendrek. 't Kunstwerk mag niet te snel opdrogen om niet direct af te schilferen.

Lotte: je denkt dat 't simpel is ...

Tanja: simpel ? Niks is simpel in de branche. Wat daar allemaal niet komt bij kijken: cosas de España.

Lotte: in zo' n bonanza verwacht je al snel plagiaat.

Tanja: forget it ! Artiesten plegen geen plagiaat. Zelfs als ze al zouden willen zou 't niet kunnen. Hun ziel is enig zoals hun DNA. Jans ziel hangt aan de muren.

Lotte: tussen de uitwerpselen van de koeien ! Ga ze daar maar zoeken de ziel van de kunstenaar ! Nog een geluk dat je ze elders hebt ontmoet.

Tanja: bij Sef op een artiestenfuif gesponsord door 't ministerie van Cultuur. Apropos naar verluidt is de minister van plan haar woning met haar eigen uitwerpselen te bekleden aan de buitenkant en ze vervolgens blauw te spuiten.

Lotte: naijver ?

Tanja: toch niet. Gewoon uit esthetische overwegingen.

Lotte: ter verfraaiing van de buurt. Waarom dan blauw en niet naturel ?

Tanja: blauw om haar kiezers aan haar te doen denken.

Lotte: zijn we alweer aan verkiezingen toe ?

Tanja: alweer. Vandaar de kleur vergeet - mij - nietblauw.

Lotte: dat stinkt naar plagiaat.

Tanja: plagiaat ? Hoe zouden ministeriële fecaliën plagiaat kunnen zijn van koeiendrek ? Daarenboven komt het niet op de uitwerpselen aan maar op de aanbrengrer. Hij brengt leven in de, op bacteriën en andere snode soortgenoten na, dode materie. Ik ben er gerust in.

Lotte: des te beter. Helemaal ?

Tanja: helemaal misschien niet maar ...

Lotte: raak je nog in slaap ?

Tanja: 't is maar een project. En Jan heeft al gezegd dat we geen geknoei met de feces van de minister zullen dulden. De hare zijn de hare. Ze moet niet proberen er een bont allegaartje van 't hele grijze paarsblauwe kabinet tegenaan te smeren.

Lotte: 'k zou een gerechtsdeurwaarder inschakelen om er op toe te zien dat de ministerhoop niet buiten alle proporties aangroeit.

Tanja: waarom niet ? Of een privédetective.

Lotte: als je 't goed aanpakt heeft ze verscheidene jaren diarree nodig eer ze aan de bekleding kan beginnen. Tegen die tijd heeft Jan de halve wereld ingesmeerd en de andere helft is zo smerig dat hij 't insmeren niet waard is.

Tanja: ministers zijn redelijk betrouwbaar. Je kan er bijgevolg redelijk op bouwen. Zeg nu zelf, zijn ze geen zegen voor 't volk als ze hun eigen bourdaloucultuur zonder belangenvermenging op die manier willen uitdragen ?

Lotte: afwachten. Een zegen zeg je ...

Tanja: vrees je samenscholingen ? Strontvrijers ?

Lotte: strontzatte scatofielen zie 'k niet met volle bussen aangevoerd worden. 't Gevaar komt van boven.

Tanja: strontvliegen ? Hoe zou enige strontvliegehinder kunnen opwegen tegen de meerwaarde, de ontwapenende schoonheid van 't artistiek ingesmeerde gebouw ?

Lotte: dat wel. Dat wel.

Tanja: 'k voel dat er je nog iets dwarszit.

Lotte: als 't maar geen platte business wordt !

Tanja: wat zou je willen ? De minister zal altijd op één of andere manier haar portefeuille moeten kopen.

Lotte: zoals wij onze waardigheid.

Tanja: als ze al haar woning met haar smeugige uitwerpselen verfraait ...

Lotte: zal 't haar geen windstemmen leggen. Dat bedoel ik .

Tanja: ach wat ! De portefeuille heeft ze al. Ze zal er niet direct twee krijgen omdat ze haar collega's te vlug af is.

Lotte: als ze ze al te vlug af is.

Tanja: zijn er misschien nog andere schijters op de kust ? Hoe kleinschijterig toch !

Lotte: wie weet ! Dit is een klein land en in een klein land is alles navenant.

Tanja: en bij de post ? Alles als vanouds ?

Lotte: toch niet. De post houdt zich tegenwoordig met alles en nog wat bezig. Maar de mensen vragen zich terecht af: " wanneer komt de post nu eindelijk in die postindustriële post ?" Niet dat Pol er last van heeft. Je weet hoe hij in elkaar zit.

Tanja: iemand die lijdt onder andermans ellende moet niet bij de post gaan werken.

Lotte: maar in een bedrijf zonder doorgeefluiken waar iedereen zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Tanja: precies.

Lotte: ben je iemand te verwachten ?

Tanja: vandaag ?

Lotte: ja nu.

Tanja: niemand. Je bezoek was welkom.

Lotte: sorry dat 'k op 't onverwachts ben gekomen. Ik was ...

Tanja: je wou weten hoe 'k me gedraag als de artiest van huis is. Van je vriendinnen moet je 't hebben.

Lotte: ik weet uit ondervinding hoe 't voelt maar voor jou is alles nieuw.

Tanja: laat ik je geruststellen. Over mijn lijf geen ontgeurde spetters, geen aseptische fikken op mijn dijen. Als je eenmaal van koeiendrek hebt geproefd ben j 'er voorgoed op verkikkerd.

Lotte: gaat het zover dat je de weiden opzoekt om j'erin te wentelen zoals honden dat graag doen ?

Tanja: 's morgens en 's avonds. 's Namiddags kleed ik me aan en ga 'k poolshoogte nemen bij Bo & Co zijn managementteam op 't marktplein. Door de glazen toegangsdeur kun je Jans portret zien hangen in een leuke lijst vol drek.

Lotte: noblesse oblige ! En vandaar ook de file.

Tanja: eerlang wordt hij in Swaziland de eerste ridder in de pas gecreëerde Orde van de Koeiendrek.

Lotte: waarop wachten de andere landen ?

Tanja: 't is niet alles. Jan is plots een echte cultfiguur. Er wachten hem eredoctoraten in Groningen en in Kerala.

Lotte: zijn verdiensten zijn dan ook groot.

Tanja: hij mag niet klagen.

Lotte: ik bedoel in de wereldwijde verspreiding van ons cultureel erfgoed.

Tanja: ongemeen. Ongemeen groot.

Lotte: en wat vindt hij van zijn succes ? Kan hij ermee om ?

Tanja: hij stelt er zich geen vragen bij. Hij smeert de drek zolang hij mals is en zoals vele artiesten fluit hij daarbij een deuntje. Een zelfgecomponeerde smartlap alsjeblijft: " zie hier komt de loze smeerlap van de koeiendrek."

Lotte: zo ken ik hem. Niet te bescheten om zijn succes in 't juiste perspectief te plaatsen.

Tanja: artiesten zijn perpetuele twijfelaars. Hoe dikwijls heb ik hem niet moeten op 't juiste spoor zetten. Hem als 't ware de drek in de mond geven.

Lotte: zijn succes is 't jouwe. Zonder inspiratrice zijn ze niets. Jij bent zijn heilig vuur. Maar als je wil dat hij bij je blijft zul je hem voor een jong speeltje moeten zorgen. Niet direct weliswaar maar ...

Tanja: we hebben het er al over gehad.

Lotte: en ?

Tanja: wat dacht je ?

Lotte: enthousiaster dan hij liet merken, behoorlijk opgewonden.

Tanja: inderdaad. Als 't zo voor hem blijft lopen zou 'k wel eens kunnen genoodzaakt zijn te adverteren.

Lotte: als hij zelfs niet meer de tijd vindt om zijn handen te wassen !

Tanja: waar zou hij dan de tijd vinden ... hij zo besluiteloos als een broodeend.

Lotte: als 't zover is doe dan een beroep op mij. Met zijn tweetjes vinden we wel het charismatische springtuig dat hem tot nog grootsere daden zal weten te verleiden.

Tanja: afgesproken. 'k Ben tevreden dat je langs bent gekomen. Echt waar !

Lotte: 'k ben nog niet weg !

Tanja: ik hoop het. Zou je Pol niet kunnen bepraten om de post te verlaten en ...

Lotte: ze hebben voor een deel dezelfde opleiding gehad. Daar niet van ... maar ik vrees ... nu Jan kan het in elk geval proberen.

Tanja: we zouden ze kunnen achterna reizen samen ...

Lotte: met hun speeltjes.

Tanja: wat vind j' ervan ? We zouden ...

Lotte: we zouden. Wat zouden we al niet kunnen doen ! Maar niet teveel illusies. Je kent Pol. Hij kleeft al 25 jaar postzegels. Hem zijn slechte gewoonten afleren zal niet eenvoudig zijn.

Tanja: zou 'k hem kunnen ?

Lotte: (bekijkt Tanja van onder naar boven en terug): nog net !

Tanja: dank je ! Charmant ! Nog net ! Je zou nog raar van me kunnen opkijken !

Lotte: okay okay manziek wijf.

Tanja: 't zou wel een ondankbare opdracht zijn.

Lotte: een opdracht ?

Tanja: 'k zou me moeten verlagen. Me geweld aandoen. Me pijn doen.

Lotte: wat nog ? Martelares !

Tanja: zal ik me zelf moeten uitkleden of ...

Lotte: 'k zal je een handleiding bezorgen, beginnelinge !

Tanja: weet je nog hoe we 't aanpakten als we samen gingen stappen ? Onze borsten vogelvrij onder ons losse figarootje zodat wie maar wou er langs onze oksels bijkon !

Lotte: Tanja Tanja alles is voorbij ! 't Was niet moeilijk toen stonden ze nog rechtop.
Nu ...

Tanja: 't is niet anders. C'est la vie. De jeugd bezorgt ons schijnsuccessen die helaas van lieverlee samen met haar verdwijnen.

Lotte: foetsie ! Zullen we troost zoeken in de fles in een heet bad of in pure chocola ?

Tanja: 'k heb alles in huis.

Lotte: de vraag vroeg om geen antwoord. 'k Ben al eeuwen met mijn lijf in 't reine.

Tanja: niets dan maar !

Lotte: dat is meer dan genoeg om 't idee te verwerken dat je Pol in bed wil overhalen om zijn postzegels te ruilen voor koeiendrek.

Tanja: in bed of op een andere plaats ... de middelen de locatie daar gaat het hem niet om. 't Gaat om het doel.

Lotte: als 't om 't doel gaat moet ik er me bij neerleggen vooraleer jij je bij hem neerlegt. Ben je nu content ?

Tanja: mag ik ? Dat meen je niet !

Lotte: wat ? Ga je al terugkrabbelen ?

Tanja: jij bent dan wel akkoord maar zal Jan er zich bij neerleggen ?

Lotte: 't blijft onder ons. Jan hoeft het niet eens te weten.

Tanja: 'k bedoel zal Jan Pol naast zich dulden ?

Lotte: in de koeiendrek ? 't Waren toch al altijd twee handen op één buik !

Tanja: op één buik op één buik dat is nog iets anders dan in één kuip ...
koeiendrek ! En zal Pol wel de inspiratie vinden om de stront te doen leven ?

Lotte: met of zonder speeltje zeg ik volmondig ja. De post zit vol artiesten. ...
Zondagsschrijvers en - schilders maandagsabsintisten dinsdagsfobici noem
maar op.

Tanja: dat zijn er al heelwat !

Lotte: geef de bedienden i.pl.v. boterhamkoffie koeiendrek mee en je zult zien hoe die grijze muizen die dooie rat van een post zullen doen zinderen en voorgoed

een eind maken aan de zwerfpost.

Tanja: eerst zien en dan geloven.

Lotte: ik zweer het je.

Tanja: dan zal ik het maar met Pol proberen maar vrolijk stemt het me niet.

Lotte: je zal er niet van doodgaan. Doe je ogen dicht en voor je 't weet is 't voorbij.
Lees je dan de statistieken niet ?

Tanja: hij gaat toch niet herbeginnen ? En dan nog en dan nog.

Lotte: niet binnen de veertien dagen of je zoudt 't al erg bont moeten maken.

Tanja: aan mij zal 't niet liggen als hij herbegint. Ik steek een duim in mijn mond zodat hij hem niet voor iets anders kan gebruiken en 'k blijft stilletjes liggen zoals een stuk marmer, zwart.

Lotte: waarom zwart ?

Tanja: om niet op te vallen.

Lotte: uitstekend ! Ga vooral niet gillen.

Tanja: gillen is 't laatste. Gillen doe 'k nooit. Ze mogen nog met vijf wat zeg ik met de hele post tegelijk aan mijn lijf zitten.

Lotte: prima ! Of wacht even. Als je hem verleidt om hem te overhalen zal het toch wat meer moeten zijn dan een ijskoud stuk zwart marmer of 't wordt niks.

Tanja: 'k kan me toch geen geweld aandoen !

Lotte: luister nu eens twee minuten. Was 't jouw idee of was 't 't mijne ?

Tanja: 't mijne. Ik neem alles op mij. Ik ben altijd 't zwart schaap in de familie. (Gaat erbij huilen.) Niemand houdt echt van mij. Ikzelf ook niet.

Lotte: en Jan ?

Tanja: Jan houdt van Jans werk en als hij daar mee klaar is houdt hij van mij.

Lotte: zie je wel, net als jij.

Tanja: in een andere volgorde.

Lotte: eerste plaats tweede plaats. Tweede plaats eerste plaats. Who cares ? Begrijp nu toch eens dat ik mijn eigen man niet kan gaan verleiden. Hij zou denken dat er iets achter zit.

Tanja (schoorvoetend): okay. Maar 'k wil niet behandeld worden als een postzegel en 'k wil niet onbeschermd vrijen.

Lotte: dat klinkt al beter. 'k Zal hem vragen voorzichtig te zijn.

Tanja: zeg hem dat 't de eerste keer is of nee de tweede.

Lotte: zal ik hem op de man af vragen je te ontmoagden?

Tanja: nee ! 'k Ben al ontmoagd. Jan mocht ons horen !

Lotte: aan wat zijn we begonnen !

Tanja: jouw schuld. Je was direct akkoord om 't beest op me af te sturen.

Lotte: hoe zou iemand die de godganse dag aan postzegels likt een beest kunnen zijn. Je mag de zoo op zijn kop zetten er zit er zo geeneen.

Tanja: okay okay 't is geen beest maar 't is dan wel een geperverteerde chocoladehoerenloper.

Lotte: o ! Pol ! Mijn Polleke !

Tanja: niks mijn Polleke. Je Polleke kan zijn handen niet thuishouden. 'k Kan hem niet van mijn lijf houden.

Lotte: 't Is niet de eerste de beste chocoladehoer die mijn Polleke zal weten te versieren.

Tanja: ah nee ? Wacht maar. 'k Heb er andere gehad dan je postzegel - Polleke.

Lotte: veel ? Hoeveel ?

Tanja: 'k heb ze niet kunnen tellen, zoveel.

Lotte: twintig ?

Tanja: pf ! Misschien wel honderdtwintig.

Lotte: wat honderdtwintig ? Dan krijg je mijn Polleke niet als honderdéénentwintigste, nog niet om 421 mee te spelen ! 't Zal je leren 'm met Jan en alleman van jet te geven.

Tanja: als hij moet verleid worden voor ik weet al niet meer wat, verleid hem dan zelf maar.

Lotte: we spreken er niet meer over.

Zwijgen een tijdje.

Tanja: eigenlijk heb ik er geen honderdtwintig gehad.

Lotte: 't waren er honderdtwintig die jou hebben willen pakken.

Tanja: tot we een jaar of dertig zijn is 't kinderspel. Daarna halen we de neus op voor de gefrustreerde restjes die 't nog met ons zien zitten.

Lotte: we hebben dan allang alles gehad.

Tanja: alles ? Ben je daar wel zeker van ?

Lotte: ja. Alles wat ik wou hebben. Waar ik niets wou van weten uitgesloten.

Tanja: wij zijn de spelverdelers, de maîtresses, de heren van 't spel !

Lotte: in de ars amandi zijn de heren nu eenmaal de boeren. Dat is evident.

Tanja: simpele waterdragers. Ze lessen onze dorst en als w' ermee klaar zijn mogen ze zelf de bidonnetjes keurig bij 't grofvuil gaan zetten.

Lotte: en erbij gaan zitten. Uitgerangeerd.

Lachen in mekaars armen.

Tanja: serieus nu. Wat doen w' ermee ?

Lotte: we laten alles op zijn beloop. We zien wel.

Tanja: laat het uitschijnen alsof Jan hem aan z' n zij zou willen.

Lotte: ja dat lijkt me wel wat. Dat en 't speeltje. 't Zijn grote kinderen.

Tanja: hij hoeft niet eens zo nodig te weten dat Jan uitsluitend met de handen werkt. Is hij eigenlijk wel gesteld op koeiendrek ?

Stilte.

Lotte: dat is een goeie vraag dat ! Ik denk het wel. Wie is er nu niet verzot op koeiendrek ?

Tanja: voor je weggaat haal ik je een tonnetje in de wei. Zo zie je meteen of hij erdoor aangetrokken wordt. Maar wacht tot hij van tafel is !

Lotte: tot na 't dessert.

Tanja: ja 't eerste tastbare contact moet meevallen.

Lotte: zal ik er mijn lippen mee bijkleuren ?

Tanja: niet doen. De kleur kan hem afstoten ook als de smaak hem bevalt. Bepaald excellent is de drek voor 't haar maar zal je met een rastakapsel in zijn smaak vallen ?

Lotte: hij vindt gel al vulgair tot en met, goed voor mensensmokkelaars en straatjesvolk.

Tanja: als hij niet van gel houdt, houdt hij niet van drek.

Lotte: ik bedoel voor in 't haar.

Tanja: ik volg je wel maar waar strijken we dan de koeiendrek ?

Lotte: ik weet het ook niet. Hoedanook zal hij 't meer voor mij hebben dan voor ons product.

Tanja: hun product. Niet 't onze.

Lotte: 't product van de koe.

Tanja: net wat ik zei. We raken er nooit uit. We zitten er tot over onze oren in.

Lotte: mannen zijn ook zo onvoorspelbaar kwetsbaar.

Tanja: lichtgeraakt.

Lotte: dat we na twintig jaar nog twijfelen of w' er ons met een vleugje Friese koeiendrek kunnen voor opsmukken.

Tanja: we ? Zeg maar ik. Jij bent hier degene die 't niet weet.

Lotte: wat ik wel weet is dat de meeste mannen niet vies zijn van onbekende vrouwen zelfs al zijn ze niet al te zindelijk.

Tanja: ja van jonge blaadjes van ons wordt meer vereist dan zindelijkheid.

Lotte: je hebt gelijk. Van ons verwachten ze zinnelijkheid sex-appeal en tanga's als surrogaat voor onze verloren perzikhuid.

Tanja: en wat mij betreft, ik ben ver van onzindelijk en 'k ben Poi ook niet onbekend.

Lotte: wat zeg je me daar ? Heeft hij al ... ?

Tanja: ja met mij een bubbelbad genomen.

Lotte: we waren dronken. Dat telt niet mee.

Tanja: als 't niet meetelt telt het niet mee.

Lotte: of telt het toch mee ?

Tanja: 't telt mee bij de anekdotes.

Lotte: ken j' er zo nog ?

Tanja: 'k heb geen selectief geheugen. 'k Herinner me alles of 'k herinner me niets.

Lotte: biecht op !

Tanja: zegt naaktzwemmen je nog iets ?

Lotte: bij Kris en Veerle. Waar is de tijd ?

Tanja: van de strippoker.

Lotte: waar wij, altijd weer wij in ons blootje eindigden.

Tanja: toeval.

Lotte: omdat we 't zo wilden.

Tanja: wij en zij. 't Is een eerlijk spel. Je weet wel zoals de loterij met de cavia's op de kermis die geleid in een genummerd hokje lopen. Maar we dwalen af.

Lotte: we worden oud.

Tanja: oud ? De cavianostalgie ? 'k Voel me niet oud.

Lotte: dat kan van pas komen maar of het helpt ?

Tanja: 't helpt ongetwijfeld. Je bedoelt om Pol ...

Lotte: drek erover !

Zwijgen. Na een poosje.

Lotte: en je broer woont nu in Brabant.

Tanja: ja schitterend moet ik toegeven maar niks voor mij en nog minder voor Jan. Geen kat in de buurt. Stel je voor, op de glooiende weiden rond het erf dertig rubberen runderen die hij bij 't kriecken van de dag moet verplaatsen !

Lotte: en 't gras ?

Tanja: 't gras wordt gehooïd en verkocht. Je kan de nepkoeien nog net zien vanop de rijksweg maar je ziet niet dat er weinig zeg maar geen beweging in zit.

Lotte: wat we al niet moeten bedenken om te wonen waar we willen.

Tanja: ideeënarm was hij nooit.

Lotte: op die manier redden we 't. En Samantha ?

Tanja: Samantha woont en werkt in Oostende.

Lotte: herinner je je nog hoe kwaad ze was nadat we met zijn allen op de video naar " Friendly persuasion " van William Wyler hadden gekeken ?

Tanja: en of. Ze was misschien tien en ze mokte dat haar sproeten er moedervlekken van werden en ze riep : "zie me hier nu zitten met mijn ganzennaam".

Lotte: en je broer om haar te troosten: " niks of niemand is trouwer dan een gans" maar er was geen troosten aan. Ze werd nog kwader en ze schreeuwde: " is 't daarom dat j' erop schiet in je narrenpak ? "

Tanja: hij heeft zijn Norfolk jacket aan de wilgen gehangen. Hij jaagt niet meer op eenden. Gelukkig maar !

Lotte: en na Sydney ?

Tanja: na Sydney Kassel.

Lotte: Documenta ?

Tanja: de pijlers aan de voorgevel van 't Museum Fridericianum. Werd het geen tijd om er wat schwung in te brengen ?

Lotte: grandioos. We zijn in Fritzlar deze zomer op een boogscheut van Kassel. 'k Neem een foto.

Tanja: bij valavond als de ondergaande zon het koeiendrekpalet van schijtgroen tot alexandriet optimaal tot zijn recht laat komen.

Lotte: beloofd. Ik denk aan iets om niet uit de toon te vallen.

Tanja: Jan ook. Hij zou willen dat alle bezoekers en dat zijn er al snel een klein miljoen zich met koeiendrek zouden insmeren om de harmonie niet te verstoren. Maar 't lijkt niet realistisch.

Lotte: praktisch onuitvoerbaar. Je kan toch niet hetzelfde enthousiasme verwachten bij de minkundigen als bij de in koeiendrek gespecialiseerde categorie bezoekers.

Tanja: je zal wel overal sukkels vinden die geen verstand hebben van drek. Kerels die niet inzien dat z' een modderfiguur slaan.

Lotte: hij moet het uit z 'n hoofd zetten. 't Is gewoon niet haalbaar. Je zou drek moeten stapelen op 't hele plein en in de binnenstad tot achter 't stadhuis.

Tanja: artiesten hebben geen oog voor de praktische problemen. Jan smeert maar en hij smeert maar tot meerdere eer en glorie van Jan en dan, dag Jan.

Lotte: toegegeven 't is de eerste keer dat hij zich echt kan uitleven.

Tanja: zeg dat wel ! Al die verloren jaren als microbioloog in een souterrain van 't UZ ! Shit !

Lotte: hij is beter af met de bacteriën in de hand dan onder de microscoop.

Tanja: enerzijds de stille dood 't UZ anderzijds 't bruisende leven van de strontcreatieve ondernemer.

Lotte: daar moet geen tekening bij. 't Is postzegels kleven of koeiendrek smeren. Wat zitten wij ons hier mee te maken om een vieselijke manier te vinden om Pol te overtuigen !

Tanja: hij zal al zijn speeksel kunnen sparen voor jou of ongestoord vanop zijn stelling blaasjes maken in de wind.

Lotte: zeggen dat zijn speeksel op sommige dagen met moeite 't einde van de werkdag haalde.

Tanja: wat een leven ! Wat een leven ! En dat terwijl er zoveel edele sierkunsten in de zin van de koeiendrefrescokunst voor alle lijfeigenen openstaan ! Maar ze hebben er geen ogen naar.

Lotte: ze hebben stront in de ogen en wij gaan er hem niet uithalen.

Tanja: dat z' er zichzelf maar aan vuilmaken, al die permanent geeuwende zijn-we-al-morgen-of-zijn-we-nog-gister-fenomenen.

Lotte: wij gaan toch onze gemanicuurde handen niet in de stront steken in hun plaats !

Tanja: Jan is er wel voorstander van iedereen te laten leven.

Lotte: ook zij die geen leven hebben ?

Tanja: iedereen.

Lotte: hij is gelukkig. Dan is 't makkelijk.

Tanja: hij wordt overal met open armen en benen ontvangen.

Lotte: en heb je 't daar niet moeilijk mee ?

Tanja: de eerste keer was ik doodongelukkig tot ik besepte dat ik gelukkig mag zijn dat hij me alles vertelt.

Lotte: dat is pas wijsheid.

Tanja: een ingeving.

Lotte: een ingeving ja maar wat voor één !

Tanja: bah je zal wel de ingevingen krijgen die je verdient.

Lotte: blaaskaak !

Tanja: 't was een toevallige redenering ins Blaue hinein.

Lotte: ins Blaue ? In de roos ja !

Tanja: ik kan er nu mee lachen maar ergens lach ik nog steeds koeiendregroen.

Lotte: zo groen dat je Jan aan een speeltje gaat helpen.

Tanja: een door en door fatsoenlijk meisje dat ik zelf ga selecteren.

Lotte: een fatsoenlijk meisje dat je zelf zal uitgekozen hebben zal altijd beter zijn dan ... dan hetgeen, nu op hem afkomt. En als je zo oud kan worden ...

Tanja: zo of anders. 'k Heb de tijd om eraan te denken. Alle vrouwen in de familie zijn 100 geworden op mijn tante Clara na.

Lotte: dan zou 't al erg zijn mocht je uitspelen zoals zij.

Tanja: 102 is ook goed.

Lotte: echt waar ?

Tanja: geloof je me niet ?

Lotte: toch wel toch wel.

Tanja: maar zeg nu zelf, als jonggestorvenen veel hebben gemist dan allerminst 't oud worden.

Lotte: ongetwijfeld ! Hoewel je ook wel geestelijk ingeslapen jonge mensen vindt. Zo van die klaplopers van hun eigen ideeëngoed.

Tanja: ja met mos op de schedel i.pl.v. koeiendrek, lijkenmos. We gaan niet wachten tot ze ons voor de honderdste keer 't zelfde vertellen om z' er uit te gooien.

Lotte: drie keer is scheepsrecht maar al wat er bijkomt is er teveel aan.

Tanja: weg ermee. Gelukkig leven we nog goed als we 50 zijn, gezapig. De funboard voorgoed opgeborgen. Al een beetje moe van de trap af te lopen. Eigenlijk kunnen we dan al geen veeleisende job meer aan.

Lotte: 't is een niet te ontsluiëren mysterie dat je deze soort lichamelijk en geestelijk mindervalide vijftigers ziet verkozen worden tot leiders van hun land.

Tanja: tenzij tenzij de kiezers van oordeel zijn dat de verkozene gezien zijn al wat gevorderde leeftijd de tijd mag nemen om alles in goeie banen te leiden.

Lotte: tegen zijn eigen tempo zoals een vrije ondernemer zonder de risico's van 't ondernemerschap.

Tanja: een droom van een baan ! Wat zeg ik een klotefunctie.

Lotte: voordurend moeten aantonen terwijl je kiezers je piemel onder de loep nemen nota bene, dat je nog in staat bent om vanaan de Drosselgasse tot in de Rijn te pissen zonder een spoorwagen te raken.

Tanja: daarom zijn er dus geen jonge gegadigden. Bij Jan ligt het anders. Jan is een voorloper. Hij schrijft een nieuw hoofdstuk in de kunstgeschiedenis.

Lotte: vrees je navolging, botte imitatie, sluikfresco's ?

Tanja: nee. Jan is alweer met andere zaken bezig.

Lotte: waarmee ? Je maakt me nieuwsgierig.

Tanja: sorry ! 'k Kan er nog niets over kwijt.

Lotte: als Pol zich aansluit bij Jan zal hij toch van zijn toekomstplannen moeten op de hoogte zijn.

Tanja: zover zijn we nog niet.

Lotte: maar je wil Pol er nog altijd bij ?

Tanja: de post kan hem niet gelukkig maken en jij ...

Lotte: ik ? Ik ook niet misschien ?

Tanja: jij ... jij wil hem in mijn bed stoppen. Met mij erbij dan nog wel !

Lotte: voor 't goeie doel als zijn speeltje.

Tanja: zijn speeltje zijn speeltje ? Zie 'k eruit als een speeltje ?

Lotte: nee ...

Tanja: nee ! Nog beter ! Hoe zie 'k er dan wel uit ?

Lotte: als een ...

Tanja: als een stoomtrein ?

Lotte: als een cadeau voor een al wat oudere heer. Je wou toch een speeltje voor Jan !

Tanja: dat is heel wat anders. Ik wil een stil lief ...

Lotte: fatsoenlijk en jij bent toch fatsoenlijk !

Tanja: een lief meisje, geen moordgriet om hem gezellig af te maken. Ik wil dat de vermoeide krijger, de winnaar van ontelbare veldslagen in de koeiendrek zich in alle rust kan ontspannen.

Lotte: Pol komt toch ook moe thuis !

Tanja: hij ? Laat me lachen. En thuiskomen is eenvoudig voor hem. Mannen hebben een beter oriënteringsvermogen dan vrouwen. 't Ligt aan hun hersenen.

Lotte: ja en wij praten meer. Maar ik praat hier niet over thuiskomen, dat is eenvoudig, vrouwelijke postbeambten vinden ook dikwijls de weg terug naar huis, maar over vermoeidheid.

Tanja: pf ! Een vermoeide postbeambte kan nooit moe genoeg zijn om een speeltje nodig te hebben om zich te ontspannen. Pol heeft aan jou genoeg. Daar moet hij 't mee stellen.

Lotte: zal ik je eens wat zeggen ? Hij stelt het er prima mee.

Tanja: zoveel te beter !

Lotte: dank je.

Tanja: hij weet niet wat hij mist. Als je niet weet wat je mist kun je je met een apin tevredenstellen.

Lotte: een apin ? Een apin ?

Tanja: 'k heb het niet over jou. Ik spreek in 't algemeen.

Lotte: Pol is omringd door charmante vrouwelijke postbeambten. De ene kauwt al minder dan de andere.

Tanja: geen wonder ! Ze zitten de hele dag te herkauwen !

Lotte: daar heb je 't weer 't serpent in jou. Waarvoor is die laster nu nodig ?

Tanja: mijn hersenen zijn verantwoordelijk. Die mensjes hebben een postje bij de post en ik maak alles nog erger. Net of ze al niet genoeg afzien ! Maar we halen Pol eruit al was 't langs een zijdeur.

Lotte: dat lijkt er al meer op. 'k Herken je weer.

Tanja: ik ook. 'k Was even afwezig. 'k Zat op de kermis.

Lotte: we dromen allemaal dat we 't beter weten. Logisch! Was 't waar dienden we 't niet te dromen.

Tanja: en we kunnen met z 'n allen geen artiesten zijn van 't gehalte van Jan. Weet je hoe een kunstcriticus van de grootste Vlaamse krant hem genoemd heeft ?

Lotte: 'k heb er 't raden naar ... " de keizer van de frisbescheten slotmuren".

Tanja: de aarsengel Gabriël.

Lotte: Gabriël bracht de boodschap van God. Jan brengt de grote boodschap van de koeien onder de mensen.

Tanja: wat vind j' ervan ?

Lotte: niet slecht. Redelijk. Matig.

Tanja: is 't alles ?

Lotte: klinkt het niet wat spottend ?

Tanja: geenszins. Niemand spuwt in de soep die hij eet tenzij om ze bij te kruiden.

Lotte: van soep gesproken. 't Is me daar wat in de kunstwereld !

Tanja: een samenraapsel van knettergekke gozers met voorspelbare poepdure projecten.

Lotte: en zeggen dat kunst zo eenvoudig kan zijn.

Tanja: zo hartverwarmend mooi als stront tegen de muur.

Lotte: een voorbeeld van objectieve kunst.

Tanja: we willen beïnvloed worden. We knikken op voorhand ja net of de instemming een houvast biedt. Zo is "nee" al kunst als antwoord op de vraag die we niet hoeven te kennen. " No for no's sake".

Lotte: de kunst van 't antwoord "nee" op de vraag die ons niet interesseert.

Tanja: koeiendrek tegen de muren is "nee" tegen de hamvraag "waarom".

Lotte: daarom.

Tanja: precies. Een snoepje ?

Lotte: waarom ?

Tanja: waarom niet ?

Lotte: daarom.

Tanja: ja dus.

Lotte: nee. 't Is eenvoudig.

Lachen.

Tanja: en wat met jouw leven ?

Lotte: 't slijt af. 't Verdwijnt achter de heuvels.

Tanja: met Pol bij Jan en wij erachteraan komt daar verandering in.

Lotte: zo zie je maar dat 't nooit telaar is.

Tanja: nooit. Kleed je maar al uit.

Lotte: okay. 'k Begin met de schoenen en ... 'k eindig ermee. Of dacht je dat ik ging ja knikken zoals die 120 anderen ?

Lachen in mekaars armen.

Lotte: je ruikt lekker.

Tanja: altijd naar verse koeiendrek.

Lotte: waar zijn mijn gedachten ?

Tanja: puur natuur !

Lotte: niet een fikkeltje aangelengd ?

Tanja: niet meer dan dat. Nee.

Lotte: en wat Pol betreft ?

Tanja: ah Pol ! Als hij zich gedraagt mag hij eens aan mij snuffelen. De reuk alleen al kan hem over de streep trekken.

Lotte: serieus.

Tanja: Pol zal geen probleem zijn geloof me. Hij verveelt zich steendoed op zijn werk. Praat er hem over op een goed moment. 'k Ben er gerust in.

Lotte: okay.

Tanja: zie 'k je nog deze week ?

Lotte: als hij tegenpruttelt is 't aan jou.

Tanja: wat doe 'k er dan mee ?

Lotte: 't nodige.

Tanja: 't strict noodzakelijke. Voor de rest voel ik me niet geroepen.

Lotte (kust Tanja en neemt afscheid): zet je bekoorlijkheden in de verf. Hij houdt van kanariegeeloranje.

Einde van 't eerste bedrijf.

Tweede bedrijf.

Zelfde decor.

Veertien dagen later zit Tanja alleen in de woonkamer. Ze verwacht 't bezoek van Lotte en Pol.

Tanja: blij dat Lotte 't met Pol geregeld heeft. Echt een pak van mijn hart. Ik met Pol ? 'k Durf er niet aan denken ! 't Is niet zo dat 't succes 't succes van Jan me naar 't hoofd gestegen is. Ik ben waarschijnlijk nog dezelfde. 'k Heb in elk geval geen verandering gevoeld. 'k Ben op dezelfde dagen ongesteld. 'k Zie dezelfde vrienden. 'k Ga regelmatig naar de Chinees. 'k Onthaar mijn benen zonder bijgedachte. 'k Gebruik koeiendrek als deodorant. Nee 'k ben dezelfde Tanja. Eigenlijk had ik me wel al op 't ergste voorbereid. Soms was het zelfs spannend. Maar toen kwam 't verlossende telefoontje. Een hele opluchting ! 't Einde van 't avontuur, geen avontuur. Ja op 't ogenblik dat ik me bijna met 't idee had verzoend. Net toen ik op 't ergste voorbereid al de nodige attributen had bijeengezocht, net toen ik mijn keus had laten vallen op een leuk setje ondergoed viel het strenge verdict. Maar 'k heb Lotte onmiddellijk gerustgesteld.

Waarvoor was dat eigenlijk nodig ? (Kijkt op haar horloge.) Natuurlijk was er enige teleurstelling. Ik was al verscheidene dagen met de affaire bezig. Ik sliep nog nauwelijks in de weer als ik was met 't bedenken van originele verleidingstechnieken waar ik zelf week van werd. Daar ga 'k nu wel blijven mee zitten. En ergens denk ik zou 'k er succes mee gehad hebben ? 'k Zal 't nooit weten. Spijtig.'t Leven kan hard zijn. Maar niet alleen voor mij, ook voor Pol. Hij zal nooit weten wat hij gemist heeft. Misschien helpt die gedachte hem over zijn teleurstelling heen. Een schrale troost.

De bel gaat.

Tanja: eindelijk !

Laat Lotte binnen. Kussen.

Tanja: en Pol ?

Lotte: geen enkel probleem. Hij was onmiddellijk akkoord zoals je voorspeld had. Volgende maand heeft hij de post al achter de rug. Hij had nog heelwat vakantiedagen tegoed.

Tanja: en in afwachting ?

Lotte: hij is van plan elke zaterdag en elke zondag te oefenen. Hij is nu aan de achtergevel bezig. Mocht het kunstwerk mislukken, de hogedrukreiniger erop. Kwestie van er niet al te bekakt bij te staan.

Tanja: sla op zijn handen als hij aan de voorgevel wil beginnen. 't Kan gewoner worden dan 't al is. Je wordt geen kunstenaar roef roef patapoef. Smeerde hij als peuter zijn eigen poep tegen de muren ?

Lotte: 'k zou 't niet weten.

Tanja: vraag het aan je schoonmoeder.

Lotte: zou 't vervelend zijn als hij toen al geen aanleg had ?

Tanja: je kent 't spreekwoord: "jong geleerd". En in de toiletten van 't postkantoor ?

Lotte: strikt verboden.

Tanja: en spuwen ?

Lotte: ook.

Tanja: en Vlaams praten ?

Lotte: zo weinig mogelijk tijdens de werkuren.

Tanja: 'k heb er geen goed oog in. Hij is slecht vertrokken.

Lotte: 't is mogelijk. Zoals ik mijn schoonmoeder ken kreeg hij ongetwijfeld billenkoek na elke poging tot frescokunst.

Tanja: zo eindig je tussen de postzegels ! 'k Verwed er mijn hoofd op dat alle beampten op dezelfde manier in 't sukkelstraatje beland zijn.

Lotte: Pol is er godzijdank tijdig uitgeraakt.

Tanja: na 25 jaar ?

Lotte: hij is zo gedreven bezig zo laaiend enthousiast zo seksueel actief dat hij nog wel een heel potentieel ter beschikking moet hebben. Weet je dat hij me elke avond met koeiendrek masseert en me vervolgens in ongekende bochten wringt voor een standje !

Tanja: nee !

Lotte: elke avond !

Tanja: elke avond ?

Lotte: is dat geen goed teken ?

Tanja: elke avond !

Lotte: wat zeg je daarvan ?

Tanja: 't is even slikken.

Lotte: een oppeppertje ?

Tanja: ik ben al aan 't bekomen. Elke avond ! Jezus-maria-jozef !

Lotte: ga even rustig liggen. Hier. Gaat het met de ademhaling ?

Tanja: een beetje tachycardie. 't Is zo voorbij.

Lotte: gebeurt dat vaak ? Duwen met beide handen op je onderbuik. Zo. Gaat het al wat beter ? Diep ademen uit de onderbuik. Prima. Nog.

Tanja: 'k heb weer alles onder controle. Wat een idee me zo te laten schrikken. Hoe haal je 't in godsnaam in je hoofd ?

Lotte: sorry.

Tanja: spons erover. Wat me dwars zit is dat Pol alles op eigen houtje doet.

Lotte: Jan zit nu eenmaal nog in Kassel.

Tanja: weet je wat ? Ik heb tijd. 'k Zal me eens een hele dag met hem bezighouden, hem evalueren.

Lotte: wanneer ?

Tanja: hoe vlugger hoe beter.

Lotte: 'k zou zeggen morgen maar 'k moet je dan wel met hem alleen laten.

Tanja: jammer !

Lotte: ziekenbezoek: mijn moeder in Knokke.

Tanja: hoe erg ! Blijf er maar tot ze weer helemaal beter wordt. Ik red me wel met Pol. Ik kan koken. Ik kan naaien. Ik kan ... wat kan ik nog allemaal ?

Lotte: ik zei 't al. Hij is zo gedreven bezig zo bezeten van zijn nieuwe roeping dat hij bijna niet meer eet. Soms vraag ik me af of hij niet stiekem aan de koeiendrek zit.

Tanja: dat is kras. Maar ongezond is het niet. Geeft hij al melk ?

Lotte: wat een vraag ! Maar Tanja toch 't is een stier ! Je bent nog helemaal in de war.

Tanja: 'k ben de kluts kwijt. Klink ik echt verward ?

Lotte: 't valt wel mee. Mijn moeder zit er meer naast.

Tanja: zij is dan ook opgenomen. Ik ben ingenomen. Blij verrast door Pols ijver.

Lotte: zeggen dat 't zo 'n trage klootviool is aan 't loket ! O pardon !

Tanja: ach ze willen toch allemaal dat j' aan een ander loket aanschuift. In hun plaats deed ik net hetzelfde. Altijd bedienen nooit bediend worden word daar maar vrolijk van .

Lotte: en ze spuwen niet waar ze willen !

Tanja: 't is godgeklaagd !

Lotte: en van de toiletten zullen we maar beter zwijgen. En Jan ? Heeft hij in Kassel nog veel werk ?

Tanja: twee dagen maar 't is buitenwerk. 't Mag niet regenen. Tweemaal drie pijlers of driemaal twee, 't hangt ervan af. Afdekken is voor hen.

Lotte: daar is geen kunst aan.

Tanja: in de zomer is het na 14 dagen droog, als 't heet is na 8 dagen. Dan gaat de plasticfolie eraf. Als 't te snel bestorven is wordt het lichtjes besproeid zoals beton.

Lotte: en wanneer is 't te bezichtigen ?

Tanja: onmiddellijk na de onthulling maar 'k zou 't je afraden. Dan is 't langer aanschuiven dan aan 't Centre Pompidou.

Lotte: als de grootste volkstoeloop voorbij is, na een maand of twee.

Tanja: ja dan hangt het nog in geur en kleur te schitteren. Na drie maand is 't al flink aangevreten en na zes maand blijft er geen spoor van over.

Lotte: vreselijk !

Tanja: onder 't ongedierte zoals 't voorvoegsel on zegt zijn geen kunstminnaars, althans niet naar menselijke normen.

Lotte: en toch vreten ze uit liefde aan Jans levende kunst !

Tanja: ja zoals de bidsprinkhaan zich voedt met andermans leven.

Lotte: en werkt Jan tegen een vast honorarium of ...

Tanja: vanaf Sydney hebben Bo & Co naast een vast honorarium verhoogd met de onkosten een percentage op de toegangskarten bedongen.

Lotte: leuk meegenomen en die kunstvreterers zijn ook zo vreselijk niet als 'k aanvankelijk dacht.

Tanja: bijlange niet. Ze vreten ons rijk.

Lotte: wat dacht je van mestkevers in onze handbagage als wē de artiesten

achternareizen ?

Tanja: uitgesloten. Er is werk bij de vleet. En neem van me aan dat Jan zwaar aangeslagen is telkens wanneer één van zijn kunstwerken weggevreten is.

Lotte: sorry. Alles is zo nieuw voor mij. Mijn kunsthORIZON liep niet tot in de koeiendrek. Nu pas beseft ik, wat boeren allang weten, dat mest wonderen doet waar hij valt.

Tanja: ook bij mij heeft het een tijd geduurd eer ik drek onder mijn oksels leuk vond.

Lotte: ik kan 't aannemen !

Tanja: maar nu zou 'k hem voor geen geld van de wereld willen ruilen voor een deodorant. (Trekt haar pull over haar hoofd) Voel je de zachte wit-zwarte humor van de koe terwijl ze voor de ingrediënten zorgt van de achterwerkpostmoderne kunst van vandaag ?

Lotte (voelt): 'k begin al iets te voelen maar 'k heb nog een lange weg te gaan.

Tanja: mestkunst ja. Kunstmest nee.

Lotte: we gaan ervoor.

Tanja: hand in hand (neemt Lotte bij de hand).

Lotte: en droogt hij nooit op ? Ja onder je oksels ?

Tanja: nooit. Ik transpireer als een rund.

Lotte: ah !

Tanja: in deze tak van de kunst is aanmodderen verwerpelijk. Je moet ervoor zorgen dat je in elk vertrek een kannetje ter beschikking hebt. (Neemt een kannetje uit de kast kleedt Lotte gedeeltelijk uit en wrijft haar oksels in met drek.) En ?

Lotte: speciaal. Bedankt voor de inwijding van mijn oksels. Zeer speciaal.

Tanja: als 't niet meer te harden is is de drek nabij. Als je 100 doden sterft van de ontwenningverschijnselen.

Lotte: ga 'k de drek nu nooit meer kunnen missen ?

Tanja: nooit meer. Eén dosis en je bent verslaafd. Ken je 't gevoel ? Hoe vaak ben je al afgekickt ?

Lotte: een keer of zes ... van hoe-langer- hoe - liever.

Tanja: at je porseleinbloempjes ?

Lotte: ik schilderde ze.

Tanja: dan weet je hoe erg afkicken wel is. 't Is schildersverdriet in 't kwadraat.

Lotte: 'k ben voortdurend hervallen.

Tanja: ik ken dat. 't Is doorbijten. Je verdriet achterlaten.

Tanja: en Pol die was onmiddellijk thuis in de stront ?

Lotte: direct. Hij praat ermee.

Tanja: normaal. Als je de drek onder een vergrootglas bekijkt zie je hem leven. Soms voel ik hem zachtjes kabbelen onder mijn oksels. Mocht ik hem in de schaamstreek aanbrengen kom ik gegarandeerd klaar alleen al van de lieve woordjes die hij me zou influisteren.

Lotte: doen. We gaan ervoor.

Tanja: echt ?

Lotte: 't is 't proberen waard.

Tanja: laat maar. 'k Ben al verslaafd aan de geur en de kleur. Daarmee is mijn geluk compleet.

Lotte: ik ga je niet insmeren. 't Is jouw leven.

Tanja: is het 't mijne nog wel ?

Lotte: zonder twijfel. De meeste mensen delen hun leven met Jan Piet of Klaas. Jij deelt het met Jans kunst.

Tanja: ben ik echt niet te afhankelijk ?

Lotte: ik begrijp wat je bedoelt.

Tanja: en ?

Lotte: 't is maar de vraag moet de als kunst verwerkte stront mijn leven bepalen of moet ik zijn leven bepalen ?

Tanja: wat vind je ?

Lotte: eens de drek tot kunst verheven is houdt hij op te bestaan als drek. De kunst bepaalt dan effectief je leven en bewaart het.

Tanja: ik ga er helemaal in op. Klopt. Ik word er door geoxideerd zoals ijzer door lucht.

Lotte: we worden allemaal door iets verteerd, ziekte passie onbegrip noem maar op.

Tanja: de beuk erin. Vanavond dokter ik een tactiek uit om Pols techniek tot in de kleinste details te regelen. Hij heeft de inzet. Ik breng hem 't vuur.

Lotte: dank je. En wat dacht je toen ik je opbelde?

Tanja: met de mededeling dat hij akkoord ging ?

Lotte: ja.

Tanja: de post of de stront. Waarvoor zou jij gekozen hebben ?

Lotte: onder vrouwen met 't zelfde parfum onder de oksels, had je je niet een beetje voorbereid om hem over de brug te halen voor 't geval ... ?

Tanja: ik had er terloops wel eens aan gedacht, zo maar, tussen twee gedachten in.

Lotte: gespannen ? De billen tegen elkaar ?

Tanja: relax. Volledig ontspannen.

Lotte: niet een beetje ongemakkelijk, schrik voor 't onbekende ?

Tanja: toch niet. Ik was gewoon op alles voorbereid.

Lotte: ook op een weigering ?

Tanja: nee niet op een weigering.

Lotte: op bijna alles dus.

Tanja: ja.

Lotte: biecht op. Hoe ging je tewerkgaan ?

Tanja: gewoon.

Lotte: met of zonder koeiendrek ?

Tanja: 'k heb daar eerlijk gezegd niet bij stilgestaan. Echt waar.

Lotte: met dus.

Tanja: ja zoals ik nu ben.

Lotte: had je niet iets sexier voorzien ? Een kort rokje of zo ? Of van die sexshoplingerie ?

Tanja: zo iets met een sluiting tussen je benen ?

Lotte: ja.

Tanja: en elastiekjes die je kousen waarvan je 't naadje blijkbaar wil weten aanspannen als een katapult die je 't ene na 't andere vakkundig tergend langzaam op je weerloos slachtoffer kunt afschieten.

Lotte: nee dus.

Tanja: nee slachtoffers hebben hun waardigheid.

Lotte: ze hebben hun waardigheid maar ondertussen is 't toch voor hen dat we ons in zo 'n boulevardkomedie-uitrusting vertonen.

Tanja: ik zag het niet als een vertoning.

Lotte: als wat zag je 't dan wel ?

Tanja: als een ... als een plicht. Vriendinnen helpen mekaar. Of had jij mij in de kou laten staan ?

Lotte: voor jou was ik in mijn blootje in de bres gesprongen. De vraag is maar, zou je 't wel goed aangepakt hebben zo ... zo plichtsgetrouw ?

Tanja: 'k heb het je tot vervelens toe gezegd, 'k ben geen specialiste.

Lotte: reden te meer om je ongerust te maken over de goeie afloop.

Tanja: misschien wel maar 'k herhaal dat ik er niet bij stilgestaan ben.

Lotte: met Jan erbij twee fenomenen.

Tanja: birds of a feather ...

Lachen.

Lotte: in jouw plaats zou 'k me iets gekocht hebben. Zeker weten.

Tanja: stroop ?

Lotte: laat je niet van de domme. Je weet wel wat ik bedoel.

Tanja: ik heb er 't raden naar. Een blanco kanten zeilschip voor je ... kontje misschien.

Lotte: zeg het maar. "Voor je dikke kont". Blanco waarom blanco ?

Tanja: klinkt onbezoedeld beter ?

Lotte: nee. Wit op wit is verkeerd. Wit hoort op zwart of op "vrouwengebraad".

Tanja: ik denk dat 't een kwestie van voorkeur is.

Lotte: van goeie smaak. Als je toch wit wil dan in combinatie met andere kleuren, liefst nog afgewisseld ermee.

Tanja: 'k heb het begrepen. Witte borsten in een zwarte bh. Zwarte borsten in een witte bh. Of een zwarte pamber in een wit broekje of een witte in een zwart broekje.

Lotte: je maakt vorderingen. Althans wat 't gebruik van wit betreft. Maar om een man te verleiden zou 'k wat subtieler tewerkgaan. Als je 't hem op de man af vraagt is 't hopeloos.

Tanja: hoe stom. Zelfs voor Lopez ?

Lotte: Lopez terzijde gelaten. Zij is de uitzondering. Maar als jij op jacht gaat heb je de meeste kans op succes als je voortdurend je rok naar beneden trekt. Dan vragen ze zich af wat eronder zit. Ofwel als je je wijde rok opheft telkens je gaat zitten alsof je hem niet wil verkreuken door erop te gaan zitten.

Tanja: lieve hemel !

Lotte: 20 keer en ze doen 't in hun broek.

Tanja: ah ? Zo vlug al ?

Lotte: en dan heb je nog de - melk- kookt- over- tactiek. Onder je rok van niets, een levenloos grijs-zwart exemplaar van je oma, laat je een centimetertje van je witte zijden onderjurk zien.

Tanja: eenvoudig is 't niet. 'k Zie me daar al zitten meten of ze niet teveel wit zien!

Lotte: 't werkt. Vooral als j' er af en toe bijzegt: " vervelend die onderrok is te lang en mijn benen te kort".

Tanja: zien ze dat dan niet ?

Lotte: de schouderbandjes hebben hun beste tijd gehad. Logisch alle stranden zitten vol oerwoud-Janes.

Tanja: 't is de enige plaats waar de artiest niet moet betalen voor een onbekend naaktmodel.

Lotte: nog iets. Sinds Dupont de Nemours van alle tijden, 't hulpgeroep van de heesgeschreeuwde nylons. Een klassieker. Een evergreen.

Tanja: ik weet hoe 't werkt. Ik kruis gewoon mijn benen.

Lotte: niks gewoon. Je laat je nylons schuren langzaam nog langzamer vanuit je ene knieholte naar je andere je knieën goed tegen elkaar aangedrukt. Echt heet wordt het pas als je per ongeluk de laatste kaars dooft.

Tanja: in 't donker ? Dan vallen we allebei in slaap.

Lotte: jij misschien maar zij horen je gierende kousenbenen en ze denken daarbij aan racewagens die door de bochten scheuren zonder er ooit uit te gaan. Schurende nylons dat is formule 1 voor mannen zoals fomule 1 de nylons zijn waaraan vrouwen zich schuren en verbranden.

Tanja: nog iets ?

Lotte: daarmee heb je 't voornaamste wel gehad.

Tanja: en denk j' er nooit aan iemand te verleiden door je hersens te laten schuren tegen de zijne ?

Lotte: dat is geen sinecure !

Tanja: met al je vrouwonterende trucjes was 't niet moeilijk Pol uit de post te halen.

Lotte: 'k heb hem gewoon gezegd: "Jan wil je als associé". En hij zo blij als een kind op de autoscooter: "wanneer" ?

Tanja: degoutant ! Je hebt er niets moeten voor doen. Absoluut niets.

Lotte: niemendal. *Voor ik het wist ...

Tanja: begon hij je te masseren.

Lotte: bijna. Maar zeg eens, hoor ik daar niet enige afgunst in je stem ?

Tanja: afgunst ? Hoe kom j' erbij ? 't Was mijn idee. Maar jij zei me nog vorige week: " hij houdt van kanariegeeloranje".

Lotte: klopt. Geel en oranje waren zijn lievelingskleuren maar nu zweert hij nog slechts bij koeiendregrijsgroen.

Tanja: 't is een gunstige evolutie. Zonde van die gele en van die oranje setjes.

Lotte: welke setjes ?

Tanja: setjes die 'k gekocht heb in zijn gewezen lievelingskleuren.

Lotte: mantelpakjes ?

Tanja: lingerie. 'k Kon hem toch niet verleiden in een deux-pièces !

Lotte: laat me lachen ! Met zijn dwarsgestreepte spieren zou hij je moeiteloos alles van 't lijf gerukt hebben. Maar waarom wou je hem persé verleiden achter mijn rug, waarom ?

Tanja: met jou erbij zou 't nog moeilijker geweest zijn !

Lotte: waarom ? 'k Had je aanwijzingen kunnen geven, je pogingen bijsturen.

Tanja: waarom ? Daarom. Voor als jij mislukt was. Dat was de afspraak.

Lotte: ja ja ja ja daarom ! Ik dacht al dat je me hem wou afnemen, hem stiekem tussen je lakens stoppen.

Tanja: voor ik wist hoe 't ging aflopen had ik al , toevallig natuurlijk, die setjes op de kop getikt.

Lotte: je had je voorzorgen genomen !

Tanja: precies. Ik kon niet wachten tot je me wanhopig opbelde met het slechte nieuws en dan koortsachtig op zoek gaan.

Lotte: welk slecht nieuws ?

Tanja: dat ik mijn beste beentje zou moeten voorzetten omdat 't jouwe tekort was geschoten.

Lotte: mag ik ze zien ? Mag ik ze zien de setjes ?

Tanja: waarom niet ?

Terwijl Tanja weg is.

Lotte: ze zou 't gedaan hebben ! In een geeloranje setje. Wij vrouwen kunnen toch nooit gerust zijn met andere vrouwen in de buurt. Enfin eenmaal Pol op zijn stelling zit hoef ik me niet teveel zorgen te maken, voor zover ik m' er al maak. Zelfs voor geveltoeristen wordt het moeilijk met die kleverige brij. Wat zou ze morgen met Pol van plan zijn ? Verstop ik me onder 't bed of in de kleerkast ? Nee toch ! Ik kan niet voor de rest van mijn leven onder 't bed gaan of in de kast. Temeer daar ikzelf zo 'n slippertje best spannend vind. Anderzijds zou 'k ook Tanja en Pol wel eens graag begluren. Dat moet toch kunnen ! Of is 't lelijk ? Moet ik me over de gedachte schamen ? 'k Schaam me niet. Integendeel 'k verkneukel me bij de gedachte hen samen te zien. Welke soort hoer is Tanja in bed ? Je man en je beste vriendin gaan die van de eerste keer vrijen als was 't de laatste of hebben ze een inrijperiode nodig ? 'k Zal 't nooit weten. Ze gaan het me niet vertellen. Hij niet. Zij niet. 't Getuigt niet van veel naastenliefde je vrouw en je vriendin in 't ongewisse laten. Nu ja in hun plaats zou 'k ook niet alles vertellen. Interessant ware 't pas indien ze elk afzonderlijk hun verhaal zouden doen. Twee keer 't verhaal van één escapade, één avontuur. Hoe zouden die verhalen wel op elkaar lijken ? Zoals de Schone op het Beest. Op geen enkele manier. Op geen enkele !

Tanja is terug in geeloranje ondergoed met in de hand nog vier verpakte setjes.

Tanja: en ?

Lotte: goed.

Tanja: goed ? Hoe ziet dat eruit ?

Lotte: als een geslaagde verpakking.

Tanja: op de kleur na.

Lotte: geen kwaad woord over de kleur. 'k Heb ze je aangeprezen. Nu is 't aan jou om ervoor te zorgen dat ze wat teweegbrengen.

Tanja: mondjesmaat blootgeven.

Lotte: je moet je setjes laten leven. Neem nu doordeweekse koeiendrek. Uitgekipt op 't veld is 't mest uitgestreken op 't operagebouw in Sydney is 't kunst.

Tanja: de hele wereld kan er zich niet in vergissen. 't Is levensechte onverbloemde kunst van de bovenste schijf laag.

Lotte: wat Jan ermee doet daar gaat het hem om.

Tanja: zou je 't erg vinden als ik morgen Pols reactie test, op de setjes ?

Lotte: helemaal niet ... onder vriendinnen.

Tanja: gewoon om te zien of 't zou gewerkt hebben.

Lotte: als 't nodig was gebleken.

Tanja: ja. Als 't werkt zet ik onmiddellijk de handrem op maar dan weet ik tenminste of 't werkt.

Lotte: kom je me dan alsjeblieft alles vertellen ?

Tanja: alles ? Ken je hem dan niet door en door na 20 jaar ?

Lotte: ik vrees dat er nog plekjes zijn in de tuin der lusten die 't licht niet mogen zien. 'k *Ga je niet vragen of ik ...

Tanja: jij erbij ? Shocking !

Lotte: 't was maar 't begin van een vraag. 'k Zou ze nooit durven afmaken hebben.

Tanja: zo 'n vraag heb ik niet verdiend. Jij erbij zei je ...

Lotte: nee. Ik vroeg of ik ...

Tanja: hoe durf je ?

Lotte: zal ik mijn zin afmaken ?

Tanja: 'k sluit mijn ogen en vergeet niet jij dat je tussen eieren danst. Maak er geen omelet van.

Lotte: ik vroeg of ik ... of jij ...

Tanja: of ik of of jij ?

Lotte: of ik. 'k Ga niet vragen of ik mag toezien terwijl jij ...

Tanja: dat spreekt vanzelf schatje. 'k Zal hem heus niet onder - of overevalueren omdat je toekijkt. Hij krijgt het cijfer dat hij verdient. Ga jij maar rustig op ziekenbezoek.

Lotte: een pak van mijn hart. Dank je voor alles wat je nog met hem van plan bent.

Tanja: van plan ?

Lotte: om hem de koeiendrekuitstrijkkunst eigen te maken.

Tanja: 't is al goed. 't Is al goed. Je moet me niet op voorhand bedanken. Misschien valt hij wel door de mand.

Lotte: niet te streng alsjeblieft. Hij zit vol goede wil.

Tanja: goede wil alleen volstaat niet. Hij moet in de drek opgaan. Hij en de uitwerpselen moeten op één lijn zitten. Zo alleen is de eenheid van 't kunstwerk, van elk kunstwerk realiseerbaar.

Lotte: en ik die dacht dat 't een koud kunstje is !

Tanja (bidt de hemel om bijstand): een koud kunstje ! 'k Geloof mijn oren niet.

Lotte: sorry. Kun je me mijn cultuurarmoe vergeven ?

Tanja: 'k hoop maar een ding, dat Pol meer in huis heeft. En 'k zal je maar vergiffenis schenken.

Lotte: zonder penitentie ?

Tanja: bekijk als straf mijn andere setjes. Ondertussen trek ik iets bij aan. 'k Ben de postbode te verwachten.

Lotte: groeit ze nog aan zijn post ?

Tanja: sommige fans schrijven en e-mailen elke dag.

Zodra Tanja weg is.

Lotte: vijf setjes. Toevallig gekocht. (Haalt ze 't ene na 't andere uit de verpakking)
Elke dag één of vijf ineens voor haar vijf nichtjes toevallig een vijfing. Je kan er nog geen koe mee verleiden tot wat extra melk laat staan wat extra drek. "Hoe durf je ?" "Maar natuurlijk schatje ik zal hem zeker niet onder- of overevalueren",

" ga jij maar rustig op ziekenbezoek". 't Kan het gewoon niet hebben dat ik niets ga weten ... van haar. En van hem ? Nee van hem ook niets. Als je 't niet met je eigen buik gezien hebt met je eigen ogen gevoeld hoe zou je 't dan kunnen weten . Pf ... van wat zij er zullen over loslaten, als ze er al iets over loslaten die schuinslopers. Altijd met hun gat op de loop. Perverten die hun uitspattingen met niemand willen delen. Dat is nog 't ergste.

*Tanja is terug in een kort koeiendregroen rokje
oranje schoentjes een peridotkleurige bloes
zonder knopen die niets wegmoffelt van
haar geeloranje bh en in haar oren een paar
22 mm grote tango cabochons.*

Lotte: toevallig gekocht samen met de setjes ?

Tanja: uiteraard. Alles dateert van voor je voor animeermeisjes interessante verleidingsles. Je weet wel " de zwanenzang van de formule 1 - benen".

Lotte: 'k heb me voor niets uitgesloofd domme koe die 'k ben.

Tanja: is de rok niet te kort of te strak ?

Lotte: rokken zijn nooit te strak of te kort. Maar 'k kan je in deze niets bijbrengen. Je bent toevallig alles te weten gekomen.

Tanja: elke mannenjaagster weet instinctmatig dat ze de warmte van haar jaegerondergoed zal moeten achterlaten in de koele ruige handen van haar prooi. Maar ze heeft het er voor over. In jaeger of in satijn in geeloranje of groenblauw.

Lotte: en heb ik daarmee alles gezien ?

Tanja: van mijn aankopen ? Zou dat niet moeten volstaan voor een evaluatie ?

Lachen onbedaarlijk.

Tanja: we gaan ons kostelijk amuseren in 't zog van de twee artiesten. Ik beloof het je .

Lotte: twee ?

Tanja: een arrivé en een in spe.

Lotte: ga je mild voor hem zijn ?

Tanja: met Pol ? 't Hangt ervan af. Mild of wild. Hoe zit het met zijn seksuele geaardheid ?

Lotte: goed.

Tanja: goed voor ons. Dat is een pluspunt. Fluit hij deuntjes als hij aan een flikkercafé passeert ?

Lotte: hij kan niet fluiten.

Tanja: niets aan te doen of beter gezegd nog een pluspunt.

Lotte: als ze niet naar ons fluiten werken ze harder. Er is nog heelwat werk op de plank vooraleer 't Westen helemaal met drek zal opgefleurd zijn.

Tanja: en daarna beginnen we aan 't Oosten. In mijn haast om Pol te evalueren vergat ik bijna dat er morgen 10 containers drek uit Guernsey worden aangevoerd.

Tanja: de drek van de guernseyrunderen is lichtjes geelgroen. De melk van de koeien opmerkelijk geel. Maar wij zijn vanzelfsprekend niet geïnteresseerd in de melk of 't vlees de onderproducten maar uitsluitend in de betoverende kleur van 't eindproduct.

Lotte: geelgroen ? Dat wil ik op mijn voorgevel.

Tanja: zou 'k niet doen. Hij gaat in je soep vallen.

Lotte: 't kan mij niet schelen. In mijn soep ? 'k Bedoel op de voorgevel van de woning, de kant van de ondergaande zon.

Tanja: voor de westkant gebruikt Jan meestal een heerlijke blend van jersey en ayrshire. Maar je zou ook guernsey en jersey kunnen mengen. Jersey vloekt met niets. Echt wat je noemt droomdrek.

Lotte: hoe interessant !

Tanja: 'k stel voor dat je je eerst diep buigt over al de beschikbare kwaliteiten. 't Komt erop aan je er goed door te laten impregneren.

Lotte: dat lijkt me wel wat.

Tanja: onder je oksels heb je aberdeen. Een keer is 't me gebeurd dat me versneden aberdeen werd geleverd. 't Was stinkdrek van ongekende origine vermengd met een vleugje aberdeen en devon.

Lotte: de stinkerds !

Tanja: een pest de drekmaffia. Eerlang gooien ze kunstdrek op de markt. 'k Voel het.

Lotte: artificiële stront ! De smeerlappen ! En wanneer verwacht je de artiest ?

Tanja: gezien de weersomstandigheden niet voor overmorgen.

Lotte: en maandag wordt dan in 't bijzijn van de minister de eerste steen gelegd van 't Museum voor Schone Koebeestdrekkunsten.

Tanja: bij manier van spreken want er komt geen steen aan te pas. Jan gaat werken op een geraamte van staal en papier-maché. Het wordt de Sagrada Familia van Vlaanderen.

Lotte: je hebt het hier, neem ik aan, over de uitstraling de toekomstige toeristische attractiepool niet over de duur van de werken.

Tanja: Jan laat er geen gras over groeien. Als hij enkele begenadigde dagen na elkaar heeft en de weergoden zijn hem gunstig gezind, zit alles onder de stront voor 't eind van de maand.

Lotte: en 't hotelcomplex ?

Tanja: eerst nog de bekleding van een hangbrug in Japan en nog een ander project in Taiwan dat me ontgaat en daarna 't hotelcomplex naast 't museum.

Lotte: een wereldprimeur.

Tanja: 1.200 kamers. Elke kamer voorzien van 't meest moderne comfort laptop en twee verschillende kannetjes verse gepasteuriseerde koeiendrek van de eerste persing voor de intieme hygiëne inbegrepen.

Lotte: alsjeblijft ! Hoofd koel houden Jan.

Tanja: geen probleem. Over 20 jaar is Jan nog dezelfde bescheiden Jan van 20 jaar geleden. Een man die de kans heeft gekregen om zichzelf te zijn en zichzelf is gebleven.

Lotte: laat het alsjeblijft klikken met Pol !

Tanja: Jan is de geduldigste man die 'k ken en Pol heeft er geen ogenblik aan getwijfeld of hij zijn kans zou wagen, zeker van zijn stuk.

Lotte: ambtenaren die de benen nemen, nemen ze snel.

Tanja: ze beseffen maar al te vlug dat ze eens en voor altijd alles kwijt zijn wat ze aan 't apparaat hebben gegeven.

Lotte: gegeven is gegeven.

Tanja: in de kunst is 't net 't tegenovergestelde. Wat Jan haar geeft bekommt hij honderdvoudig terug.

Lotte: en tegen wanneer zou 't hotel zijn deuren openen ?

Tanja: voor 't eind van 't jaar en als alles normaal verloopt komt er volgend jaar een nieuw complex bij.

Lotte: en wat moet ik me voorstellen bij Jans nieuwe ideeën ?

Tanja: je mag het nu weten. Hij denkt eraan de levende kunst te laten vereeuwigen op doek.

Lotte: voor ze weggevreten is.

Tanja: terwijl de vliegen zich tegoed doen aan 't manna wil hij ze op reusachtige doeken pletten in de verse hemelse brij. Hij heeft 't project al uitgetest op kleine schaal.

Lotte: tegen de ramen ?

Tanja: nee op mijn achterwerk. 't Resultaat is verbluffend. 't Loonde echt de moeite om er een paar uur voor te poseren in de wei.

Lotte: 't moet een heerlijk gevoel geven, vliegen en stront op je kont.

Tanja: onaards ! Rondom mij keuvelden de koetjes met de kalfjes. De witte kwikstaartjes pikten in mijn kontje. En de aandachtige toeschouwers kregen er zowaar kippenvel van.

Lotte: geen wonder dat 't zo lang heeft geduurd !

Tanja: de vliegen moesten de tijd krijgen om de heuglijke tijding van 't uitgestreken festijn over te vliegen naar hun naaste en verre familieleden.

Lotte: en Jan ? Werd hij niet zenuwachtig in 't geroezemoes ?

Tanja: Jan wordt nooit zenuwachtig. Hij wachtte in alle kalmte tot er ongeveer 12.000 soorten aan de dis zaten en sloeg dan genadeloos toe. 't Resultaat is adembenemend. 't Moet nog een tiental dagen in de droogkamer blijven.

Lotte: gesigneerd en gedateerd ?

Tanja: terdege gesigneerd in dierlijk bloed menselijk zweet en vergeestelijkte stront.

Lotte: en heeft 't kind al een naam ?

Tanja: hij twijfelt nog: " kontpositie met drek en flamencodanseressen" of "kak-ophonie". Maar 't model heeft het laatste woord, al liep hij met de kop tegen de muur, 't wordt "Tanja in paradise".

Lotte: aangezien mijn bips van een ander formaat zijn dan de jouwe ...

Tanja: geen sprake van ! We gaan er hier geen waterlelieprogramma van maken.

Jan is Jan en Monet is Monet. Dit is vernieuwende achterwerkpostmoderne kunst geen herhalende.

Lotte: zal ik het maar aan Pol vragen ?

Tanja: Jan is de meester. Wat de epigonen doen hem copiëren of hem na-apen ...

Lotte: ook niet dus.

Tanja: creëren is 't op gang brengen van een vernieuwingsproces dat je zelf in gedachten hebt ontworpen, niet ontleend. Laat Pol zich eerst vertrouwd maken met de drek.

Lotte: 'k moet er geen artiest van maken voor hij er één is. Als hij vliegen koudmaakt op mijn billen zal 't meer op koek lijken dan op kunst.

Tanja: helaas ! 't Zou kunnen dat je allesbehalve aan 't feest bent. Je zou kunnen gillen !

Lotte: elk kunstwerk wordt toch in smart geboren zoals een kind dat schreeuwend zijn eerste groet brengt aan dit tranendal.

Tanja: ongetwijfeld. Maar jij hebt het over de smart van 't model niet over de barensweeën van de kunstenaar. Niet verwonderlijk dat smart stamt uit 't Griekse smerdnos verschrikkelijk en uit 't Latijnse merda stront.

Lotte: wat zou bewijzen dat de strontfrescokunstenaar dagelijks met smart wordt geconfronteerd meer nog dan andere kunstenaars. En zeggen dat Pol zich van geen smart bewust is !

Tanja: hij speelt nog met de drek maar eens krijgt hij hem zoals een boemerang op zijn bek.

Lotte: ik brand van nieuwsgierigheid om "Tanja in paradise" te zien.

Tanja: voorlopig zul je 't bij Tanja moeten houden. 't Doek wordt als een relikwie bewaard bij 13 graden en constant dezelfde vochtigheidsgraad.

Lotte: 't lijkt wel de bibliotheek van Salamanca.

Tanja: de ramen zijn dichtgenageld. De wind heeft hier zotte kuren.

Lotte: en zit je zelf ook niet op hete kolen ?

Tanja: ik kan 't me nog levendig voor de geest halen. Twee weelderige lagen drek smaakvol opgesmukt met groen - blauwe bloederig fluorescerende lijken gescheiden door een maagdelijke doodlopende slotgracht.

Lotte: bloedstollend mooi ! De poëzie druipt eraf.

Tanja: die is inmiddels ook opgedroogd.

Lotte: hoop op de oogst o Vlaanderland !

Tanja: trek in een belegd broodje ? 'k Heb alles van de koe.

Lotte: 'k weet het maar 't kunstwerk ligt nog op mijn maag.

Tanja: vreemd dat je geen poëzie verteert. Heb j' een maagaandoening ?

Lotte: 't komt zo in orde.

Tanja: een muntje ?

Lotte: niet nodig, echt.

Tanja: we laten een ogenblik de stront aan de kont van de kunst om enkele prozaïsche zaken af te handelen. Om welk uur vertrek je morgen naar Knokke ? 'k Wil je niet in de weg lopen.

Lotte: vanaf 10 uur is de kust veilig.

Tanja: 10 uur is uitstekend voor mij. 's Namiddags ga 'k even poolshoogte nemen bij Bo & Co en daarna zet ik de evaluatie voort tot 't bittere eind.

Lotte: zie je 't zo somber in ?

Tanja: ik bedoel tot de finish, tot ik alle aspecten van de would-be kunstenaar meticuleus grondig heb getaxeerd.

Lotte: als je te moe wordt van 't evalueren kan hij je masseren om de evaluatie gunstig te laten evolueren.

Tanja: 'k ben onkreukbaar. Hij moet niet proberen me met buitenechtelijke bokkensprongen tot andere gedachten te brengen.

Lotte: Jan is hier.

Tanja: Jan ? Ik verwacht hem overmorgen.

Lotte: 'k heb hem gehoord. Hij is thuis.

*Jan komt binnen, op zijn kale knikker
een tattoo van een schijfende koe.*

Jan (kust zijn vrouw en Lotte): de bejubelde wonderboy van de drek is back. Is 't de hallucinerende werking van de Friese koeiendrek of is 't een zinsbegoocheling die er verantwoordelijk voor is dat ik de schat van mijn hart terugzie in een zinneprikkelend rokje van mijn lievelingskleur ?

Tanja: ik ben het. Ik ben het. Rustig maar. Lotte heeft last van poëzieallergie.

Jan: zal ik mijn purperrode lippen als een balsem van troost tegen haar gekneusde ziel aandrukken onder haar naar wierook maneschijn en middernachtdrek

ruikende boezemhouder ?

Tanja: vertel ons eerst, voor je wat dan ook begint aan te drukken, hoe je hier bent geraakt en je hebt je handen gewassen !

Jan: met staatseer en - helikopter voor minder vlieg ik niet. De vocalist reist vannacht op een wolkeloze vlucht van passie terug zonder zijn geliefde Tanja zijn viola d' amore.

Lotte: was 't aan 't regenen ?

Jan knikt ja.

Tanja: nog een geluk dat je vandaag bent gekomen. Morgen ga 'k de hele dag bij Lotte.

Jan (bekijkt de lingerie): zet je bij haar de psychedelische proeven met de engelenlingerie voort die mijn geestverheffende thuiskomst heeft onderbroken ?

Lotte: de setjes zijn toevallig gekocht.

Tanja: je weet maar nooit waarvoor je zoiets nodig hebt.

Jan: hebben we de engelenlingerie nodig of hebben we ze niet nodig ? That is the question !

Lotte: ik denk dat we ze nodig hebben.

Tanja: nog geen klein beetje. Broodnodig. Trek in een broodje ?

Lotte: ze heeft alles van de koe.

Jan: trek in mijn eigen heilige koe. 'k Zou ze wel met engelenlingerie en al kunnen oppeuzelen.

Lotte (tegen Tanja): hij is dringend aan een speeltje toe. 'k Zal dan maar eens gaan. Tot morgen. (Kust Jan en Tanja.)

Jan: adieu intrinsieke vrouw. Fundamenteel wezen gezegend met eierstokken en gehuld in parelmoer, met zijde rond je edele delen !

Tanja: heb ik het niet gezegd ! Hij is eenvoudig gebleven.

Lotte (bekijkt Jan goed): veel stront op zijn lijf heeft hij niet.

Einde van 't tweede bedrijf.

Derde bedrijf.**Zelfde decor.**

Tanja en Lotte verwachten Jessie en Ilona die ze geselecteerd hebben om te zorgen voor de inspiratie van de artiesten. We zijn inmiddels een paar maand later.

Lotte: zou je geloven dat Pol ook al fanmail ontvangt !

Tanja: van zijn ex-collega 's !

Lotte: nee nee serieus.

Tanja: 't werd stilaan de hoogste tijd om de meisjes binnen te halen voor onze artiesten. Nog een beetje en we hadden niet eens meer de kans om af en toe in de regen te lopen.

Lotte: Pol is al 7 kilo afgevallen.

Tanja: 'k kan 't goed geloven nu hij niet meer aan die strontpostzegels likt.

Lotte: 'k heb een goed oog in Ilona. Een compleet vrouwtje. 't Geishatype.

Tanja: 'k denk dat w' er goed aan gedaan hebben de humor en vooral 't fatsoen te laten primeren op de schoonheid of de intelligentie.

Lotte: Jessie is wel een beauty. Een atypische weliswaar. Geen opgetutte.

Tanja: we hebben ze voor hen gekozen. Wij spelen niet meer met de poppen. Hun opdracht bestaat erin de artiesten creatief jong te houden.

Lotte: ze zijn overtijd.

Tanja: beschouw dat maar als een gunstig voorteken. 't Getuigt van eerlijkheid en onafhankelijkheid. 't Zijn geen doetjes ook Ilona niet.

Lotte: herinner je je nog je eerste afspraak met Jan ?

Tanja: 'k was een uur te laat. Hij was direct verkocht. Daags na de fuif bij Sef. Hij zei: " 'k was bijna weg " en ik : "'k was bijna niet gekomen".

Lotte: Pol was altijd stipt.

Tanja: jij dus ook.

Lotte: iets minder. Als ik te laat was kwam het omdat ik me niet kon vinden in wat ik aangetrokken had.

Tanja: zou 't niet andersom geweest zijn omdat je wist dat hij ...

Lotte: jeans waren uit den boze. Maar er waren ook dagen waarop ik mijn hele kleerkast vervloekte.

Tanja: dat je je spiegel wou aan diggelen slaan. Alle vrouwen moeten zich weleens inhouden.

Lotte: één keer was 't zover. Rinkeldekink ...

Tanja: we houden van spiegels zolang w' er ons in terugvinden. Als dat niet 't geval is ...

Lotte: is 't de schuld van de spiegel.

Tanja: en 't is nog waar ook !

Lachen tegen mekaar aan.

Tanja: ruik ik daar wat anders dan aberdeen, een nieuwe hippe blend ?

Lotte: je hebt een neus voor stront. 'k Heb iets uitgeprobeerd.

Tanja: interessant ! (Trekt Lottes trui omhoog, ruikt.) 't Ontbreekt hem niet aan karakter. Misschien iets te weinig vrouwelijk.

Lotte: Pol is er weg van.

Tanja: in dat geval ... hoeveel soorten heb je gebruikt ?

Lotte: een stuk of zeven. Niet te veel. Belangrijker dan de stamboom van de dieren is de kwaliteit van de drek. Vind je ook niet ?

Tanja: absoluut. Let wel, alle goeie niet te droge weilanden hebben een hoge concentratie aan proteïnes mineralen en caroteen. Calcium is onbelangrijk voor de kwaliteit van 't geschetene.

Lotte: caroteen des te meer !

Tanja: ongetwijfeld, 't is de basis van de vitamine A-aanmaak bij de dieren.

Lotte: als de koeien praktisch alleen nog blootgras hebben voer ik jong hooi.

Tanja: excellent. Boordevol caroteen.

Lotte: onze zwartbonte Friese dieren leveren op die manier een eindproduct in vergelijking waarmee de geur van standaard okselzweet klein bier is.

Tanja: in welke verhouding heb je 't gebruikt ? Weet je 't nog ?

Lotte: 'k heb de formule ergens genoteerd. Ze is niet verloren. 'k Zal ze je bezorgen. Beloofd.

Tanja: 'k ben blij dat de meisjes niet roken. Sigarettenrook staat haaks op de geur van koeiendrek.

Lotte: en 't is veiliger.

Tanja: en of ! Op een dag gaan ze rookgerief kopen en zie je ze niet meer terug !

Lotte: enig ongemak mogen ze al geven.

Tanja: zolang 't binnen de perken blijft ...

Lotte: de muziek kan een probleem zijn.

Tanja: inderdaad. Hebben we niet aan gedacht. Als ze maar niet elke nacht Beethoven willen wakker maken. 't Kan nog heet worden met de jeugd van heden.

Lotte: je weet het er niet mee. Zo min als met de jeugd van gister of eergister. En de religie ?

Tanja: geloofskwesties daar gaan we ons niet mee bezighouden. Die zijn nooit katholiek. En fundamentalisten vind je niet in de buurt van artiesten. Artiesten dat zijn liberalen bij uitstek.

Lotte: we zullen er God eens over spreken in de hemel tussen twee borden rijstpap in.

Tanja: de hemel ja die is me op 't lijf geschreven maar 'k vrees dat God zelf zich allang ook niet meer inlaat met geloofskwesties.

Lotte: 't zijn geen aidsdragers geen junkies. Veel hebben we niet over 't hoofd gezien. Racisme misschien ?

Tanja: nee 't is eerder uitkijken met de olijkerds die 't van de daken schreeuwen.

Lotte: van de daken ?

Tanja: ja dat ze geen racisten zijn. Die willen zichzelf overtuigen. Ze denken als we 't genoeg herhalen zullen we 't ooit zelf nog geloven ook.

Lotte: we verdienen een pluim. Ons werk is af.

Tanja: afwachten !

Lotte: 't is nog waar ook. Ze zijn er nog niet.

Tanja: ze nemen de tijd. Ze komen wel.

Lotte: mochten uitgerekend de twee fatsoenlijkste meisjes die we gekozen hebben uit 761 kandidates ... ? Alles nog eens overdoen ? 'k Mag er niet aan denken.

Tanja: 't zijn uitgeslapen speeltjes. Hoe langer ze ons aan 't lijntje houden hoe meer hen zal door de vingers gezien worden. Voor zover er nog iets is welteverstaan.

Lotte: de kleinigheid die we nog over 't hoofd gezien hebben, nemen w' erbij.

Tanja: dat spreekt vanzelf. Al hun zonden zijn hun vergeven. Zeker als 't nog lang duurt eer ze komen.

Lotte: Jan heeft een engelgeduld met Pol.

Tanja: zie je wel. Wat heb ik je gezegd ?

Lotte: en zijn taalvaardigheid met mij is evenredig.

Tanja: minstens !

Lotte: wat gaat dat geven met de meisjes !

Tanja: vuurwerk.

Lotte: Jessie is niet op haar mondje gevallen.

Tanja: 't wordt hier de Jan-en -Jessiepretfabriek !

Lotte: en wat de toekomst betreft ? Doktert hij alweer aan iets nieuws ?

Tanja: hij laat er niet veel over los. Ik verwacht me aan een onwaarschijnlijke stunt. Ik weet hoe hij in elkaar zit.

Lotte: zou 't nog sensationeler kunnen worden dan bij de openingsceremonie van de Olympische Spelen ?

Tanja: dat verwacht ik wel ja. Hij blijft de lat alsmaar hoger leggen.

Lotte: en de sekten ?

Tanja: 'k heb het er terloops over gehad. Met de sekten zit het wel snor. 't Lijken eerder aanhangers van de rode zonnehoed dan van de Zonnetempel.

Lotte: oef !

Tanja: je moet hun neus in de gaten houden. Als ze er altijd weer met de rug van de wijsvinger aan prutsen alsof hij jeukt dan is 't niet pluis.

Lotte: 'k weet het. Als ze doen alsof hun neus bloedt, uitkijken. Uitkijken ook als ze zoals Napoleon één hand tussen hun vest of hun bloes steken. Leggen ze echter hun twee handen gekruist over de schouders dan staan ze ronduit aan onze kant.

De bel gaat.

Tanja: we zullen het zo weten.

Lotte (bekijkt haar horloge): een kwartiertje te laat. Dat valt nog mee.

Tanja komt binnen met Jessie die Lotte begroet met een kus. Jessie heeft een tattoo van een schijtende koe op de linkerschouder.

Lotte: en Ilona ?

Jessie: Ilona is niet zoals ik. Die komt nu eens altijd te laat.

Tanja: heb je ze gezien ?

Jessie: ik heb een taxi genomen om jullie niet te laten wachten. Zij komt met de koets. Dat gaat trager.

Lotte: nog nauwelijks in dit druk verkeer maar 't is wel gezellig.

Tanja: origineel.

Jessie: origineel ? Jan is origineel. Hij is iemand. Hij is enig. Ilona en ik zijn maar gewoontjes zoals de meeste jonge vrouwen, naïef en kwetsbaar zonder veel persoonlijkheid.

Lotte: is dat niet wat te bescheiden ?

Tanja: veel te bescheiden.

Jessie: we kennen al iets van 't vervelende leven maar nog niets van 't wervelende leven, de kunst. Ik was van kleinsaf gepassioneerd door smeersel. Maar thuis heb ik me nooit kunnen uitleven.

Lotte: ze hielden niet van koeiendrek.

Jessie: pf ! Zelfs chocopasta hadden we nooit in huis. Met kandijsiroop op mijn boterhammen had ik vliegen kunnen vangen en mieren.

Tanja: voortaan heb je alles in huis. Het smeersel en de kunstenaar die de vliegen en de kunstliefhebbers lokt.

Jessie: ik zou me zo uitkleden en me van kop tot teen laten insmeren. Ik snak naar een complete bodypaint met koeiendrek. Wanneer komt de artiest zijn viool bespelen ?

Lotte: Jan en Pol weten nog van niets.

Tanja: 't is een verrassing.

Jessie: zijn ze jarig ? Gaat Jan me zo wel appreciëren helemaal aangekleed en zonder enige ervaring ?

Tanja: hij zal wel moeten.

Lotte: we gaan de selectie niet overdoen.

Tanja: hij gaf ons carte blanche ...

Lotte: omdat hij nog amper de tijd heeft om zijn handen te wassen.

Jessie: volgens mij had hij beter zelf de selectie gemaakt of toch niet. (Kust Tanja en Lotte.) 'k Zal jullie eeuwig dankbaar zijn.

Lotte: eeuwig is lang maar 't is lief.

Tanja: zeer lief al is 't maar voor een fractie van de eeuwigheid.

Jessie: was 't mijn figuur die de doorslag heeft gegeven ? Mijn mond mijn knieën mijn handen ? Wat had ik meer dan de anderen ?

Tanja: je humor en je goed humeur. Je natuurlijke charme.

Jessie: had ik geweten wat jullie in mij zochten zou 'k het te goed willen doen hebben. Met alle gevolgen vandien.

Lotte: niemand wist het. Dus waren jullie de besten.

Jessie (schopt haar schoenen uit en roept springend op de zitbank): simply the best simply the best. (Springt eraf en kust Tanja en Lotte.)

Tanja: we zijn ervan overtuigd dat jullie ons alles eerlijk verteld hebben zonder iets belangrijks te verzwijgen.

Jessie (wrijft op 't puntje van haar neus): ik denk het ook.

Tanja en Lotte bekijken mekaar.

Lotte: geen leugentje om bestwil ?

Jessie: nee liegbeesten bedriegen zichzelf.

Tanja: wat voor ons belangrijk is is 't bij jullie die zoveel jonger zijn misschien niet.

Jessie: dat geloof ik ook. Op onze leeftijd zijn sommige gebeurtenissen die bij jullie uitzonderlijk zijn, volkomen normaal.

Lotte: mensen van onze leeftijd denken meer over alles na en zijn bijgevolg minder vatbaar voor catastrofes.

Tanja: we voorzien ze.

Jessie: hoe gemakkelijk oud zijn !

Lotte: zo gemakkelijk nu ook weer niet !

Tanja: en waar zie je die oudjes hier ?

Jessie: als beloning of als straf om ons te hebben uitverkozen mogen jullie onze lieve oude suikertantes zijn.

Lotte: leuke beloning !

Tanja: charmante straf !

Jessie: 't is toch plezant aan iemand te kunnen geven wat je hebt. Of wou je Jan aan de staat laten ?

Tanja: 'k wou hem overleven.

Jessie: je mag twee keer proberen.

Lotte: 't is 't allesbehalve leuke lot van alle vrouwen. Een recht dat ons door de eeuwen heen werd opgedrongen.

Jessie: op de manier waarop ik Jan ga verwennen moet j' er niet aan denken.

Tanja: ah !

Jessie: wie a zegt moet ook b zeggen. Sterven is niet zo erg voor jullie als Jan maar blijft leven.

Tanja: valt te bezien.

Lotte: jij hebt makkelijk praten jij !

Jessie: hou je niet van Jan ?

Tanja: ik hou zozeer van hem dat ik voor jou heb gezorgd die hem zodanig wil verwennen dat hij me overleeft.

Jessie: we zijn 't volkomen eens. Je houdt zozeer van Jan dat 't je plezier doet dat ik hem zodanig ga in de watten leggen dat hij je, willen of niet, wel moet overleven.

Lotte: opgelet ! Haar tante Clara is 102 geworden.

Jessie: 102 ? Dan heeft ze zich ook extra laten verwennen. Maar daar zullen we wel nooit 't fijne van weten.

Tanja (kust Jessie): 'k heb me niet in jou vergist.

Jessie (kust Tanja op haar beurt): dank je mijn lieve oude suikertante.

Tanja: je wat ? Lotte help me. 'k Leg haar over mijn knie.

Tanja en Lotte lopen vruchteloos achter Jessie aan.

Jessie: gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Lotte: we zegden nog net voor je komst: " Jessie dat is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken".

Jessie: goed gezien. 't Was geen achterklap.

Tanja: we hebben je bewust gekozen in alle geestesrust.

Lotte: en Ilona ?

Jessie: Ilona dat is mijn tegenpool. Met haar kun je op beide oren slapen. Je zal er nooit voor kwade verrassingen mee komen te staan. (Betokkelt haar neus met haar vingertoppen).

Lotte en Tanja bekijken mekaar.

Tanja: oei oei oei !

Jessie: Ilona in één woord: een kindvrouwkje.

Lotte: een uitgebalanceerd vrouwkje niettegenstaande haar jonge leeftijd.

Jessie: op en top. We gaan 't er allemaal samen goed kunnen mee stellen. 'k Ben met haar al drie keer naar 't museum geweest.

Tanja: enig niet ?

Jessie: beestig schoon. De grote doeken zijn overweldigend vooral " Na de strontvloed " maar onze voorkeur gaat naar "Tanja in paradise".

Tanja: de mijne ook. (Voelt aan haar achterwerk.) Gevoelsmatig.

Jessie: 't opaalblauwgroen van de vliegen gevoed door bloederige bliksemschichten tegen de grauwe onheilspellende achtergrond van stront. (Tegen Tanja.) Bofkont !

Lotte: Tanja 's billen zijn in één klap de geschiedenis in geslagen.

Tanja: de hand van de meester heeft toegeslagen op 't juiste moment. Een fractie van een seconde vroeger of later kon 't een misbaksel geweest zijn.

Jessie: 'k mag er niet aan denken hoe hij 't gedaan heeft. 'k Ben er helemaal ondersteboven van.

Lotte: alle bezoeksters van 't museum zijn gewoon stikjaloers op Tanja.

Tanja: zowat 100 % van alle kunstenaars hebben hun vrouwen vereeuwigd. 'k Ben niet de enige die met mijn billen bloot in een museum hangt.

Jessie: en hun inspiratrices dan ?

Lotte: of de vriendinnen van hun vrouw ?

Jessie: 'k zal Jan voorstellen ons allemaal samen ... bv. Ilona en ik op de rug en jullie, die vooraan al helemaal ingezakt zijn, op de buik samen te laten model staan.

Tanja: op een rij ?

Jessie: ja. Borsten kont borsten kont.

Lotte: of in afdalende lijn van inspiratieverwantschap.

Tanja: ik eerst.

Jessie: of ik.

Tanja: ah nee ! Ik.

Lotte: vecht het maar uit onder elkaar. Ik leg er me bij neer dat ik als vriendin van de vrouw van de kunstenaar niet als eerste kan komen te liggen.

Jessie: genoeg geruzied. De kunstenaar heeft rust nodig. Geen heen en weer geroep. Geen ...

De bel zet orde op zaken.

Tanja: Ilona. Eindelijk ! (Spoedt zich naar de voordeur om Ilona binnen te laten.)

Lotte: de taxi was dan toch een stuk sneller dan de koets !

Jessie (kijkt op haar horloge): wel tien minuten.

Ilona (komt alleen en behoorlijk opgewonden de woonkamer binnen. Ze heeft een tattoo van een schijtende koe op haar rechterschouder.): vlug. Tanja is van haar stokje gevallen. Scheelt er iets ?

Lotte (loopt in zeven haasten naar de keuken): al die emoties. 't Moest ervan komen ! 'k Haal watten en ether. 'k Breng ze wel weer bij.

*Jessie en Ilona gaan samen naar de gang en
komen onmiddellijk weer
terug, elk met een baby op de arm.*

Jessie: waren ze niet te lastig ?

Ilona: ze hebben geslapen zoals engeltjes.

Jessie: als de oudjes nu maar niet gaan gillen als gekeelde varkens !

Lotte (van in de keuken): voilà voilà. (Terug in de woonkamer met een prop met ether doordrenkte watten schreewt): bommoeders ! (Valt op haar beurt flauw.)

Jessie (tegen Ilona). haal de koets. We brengen eerst de babies in veiligheid en daarna verkopen we d' oudjes een paar stevige kletsen.

*Ilona haalt de koets. Jessie legt haar baby in de koets naast de
baby van Ilona. Terwijl Ilona rustig gaat zitten de voeten op
het salontafeltje brengt Jessie de babies in de koets naar
de keuken en komt terug.*

Jessie (geeft Lotte een paar kletsen. Meer zijn er niet nodig om haar bij te brengen.)
: dat is één. Nu nog d' andere zwijmeltrut.

Ilona (tegen Lotte): gaat het alweer ?

Lotte: een hallucinatie. De bloeddruk !

Ilona: een beetje laag. Een ouderdomskwaal. Zal ik een dokter roepen ?

Inmiddels is Jessie terug met Tanja.

Tanja: een hallucinatie. De bloeddruk !

Jessie: de oude dag komt niet alleen. Hij brengt helaas niet zelden kommer en kwel met zich mee.

Lotte: 'k zag de meisjes met een baby op de arm.

Tanja: ik zag er twee in een koets.

Lotte: twee plus twee vier.

Ilona: hebben jullie nog nooit een baby gezien ?

Jessie: misschien houden ze niet van babies.

Tanja en Lotte (samen): wat ?

Jessie en Ilona (samen): sst!

*De kreet van Tanja en Lotte heeft de babies
doen schrikken. De ene is al harder gaan
krijzen dan de andere.*

Ilona: hoe is 't mogelijk de schatjes zo laten schrikken. (Haast zich naar de keuken en slaagt er vrijwel onmiddellijk in de babies te kalmeren.)

Jessie: ze dipt hun fopspeentjes in een cocktail waarvan een os zou gaan slapen !

Lotte: hoe oud zijn ze ?

Jessie: Roxanne is 16 weken en Faustine de mijne is 2 weken ouder.

Tanja: waarom heb je ons niets verteld ?

Jessie: op onze leeftijd hebben alle vrouwen kinderen of ze zouden al zeer voorzichtig moeten zijn.

Lotte: kon jij dan niet voorzichtig zijn ?

Jessie: ik ben verkracht.

Tanja: verkracht ?

Jessie (de neus tussen duim en wijsvinger): door vier dronken gewichtheffers, gespierde klotentypes.

Lotte: och arme mijn arm *schaapke* .

Tanja (prutst aan haar neus om Lotte duidelijk te maken dat 't niet waar is): hadden ze hun gewichten bij ?

Ilona (terug uit de keuken): binnen enkele dagen gaan jullie de snoesjes niet meer kunnen missen.

Jessie: als we met de artiesten naar 't buitenland vertrekken leggen we wel een lijstje klaar.

Lotte: een lijstje ?

Ilona: een hele waslijst ... met aanbevelingen. Ze is nu al drie bladzijden lang.

Jessie: maar we zijn er nog lang niet mee klaar. Alles zal tot in de kleinste details geregeld zijn.

Tanja: wat de opvang van de schatjes betreft.

Lotte: ja vooral niets aan 't toeval overlaten.

Ilona: vooraleer we tot de opvang besloten hebben hebben we de voor- en nadelen

tegen elkaar afgewogen.

Jessie: vervolgens hebben we jullie gewogen en perfect in staat bevonden om ze op te vangen.

Tanja en Lotte (samen): wij ?

Jessie en Ilona (samen): sst !

*Bij de stemverheffing zijn de babies weer
luidkeels gaan krijsen.*

Ilona (op weg naar de keuken tegen Jessie). ze doen het godverdomme expres.

Jessie: zwijgen is moeilijk voor alle vrouwen maar wees nu eens redelijk. Alsjeblieft.

Lotte: zwijgen kunnen we niet. We kunnen ze wel opvangen.

Tanja: wat ?

De babies die net gekalmeerd waren hervatten hun huilconcert.

Jessie (trekt aan Tanja 's oor): nu is 't genoeg geweest. Nog één keer en we nemen ze jullie af.

Tanja: ai !

Lotte: 't zal niet meer gebeuren.

Jessie: zo hoor ik het graag.

Alles is weer rustig in de keuken.

Tanja (doet nog een poging om de babies elders te laten opvangen): en de grootmoeders van de kleintjes ?

Jessie: we gaan toch onze eigen moeders die al zoveel last met ons hebben gehad ...

Lotte: 'k kan 't geloven. 'k Kan 't goed geloven.

Jessie: we gaan hen toch niet nog een keer dezelfde ellende laten ondergaan met hun kleinkinderen !

Ilona (terug uit de keuken): 't zou hun dood kunnen betekenen !

Tanja: en de onze ?

Ilona: bijzaak.

Tanja: o !

Jessie: wij zijn de opvangmoeders van jullie mannen. 't Is maar logisch dat jullie de opvangmoeders zijn van onze kinderen.

Ilona: ik wil er vier. Vier is genoeg.

Lotte (legt vliegensvlug een hand op Tanja 's mond): twee jongens en twee meisjes.

Jessie: bij mij zijn er meer welkom. 'k Wil ook adoptiekinderen maar op één voorwaarde dat jullie er goed voor zorgen .

Tanja (gelaten): we zullen ons best doen.

Lotte: ons uiterste best.

Jessie (tegen Ilona): 'k denk dat we de ware Jakoba 's gevonden hebben.

Ilona: we zitten op rozen !

Jessie: champagne voor iedereen.

Tanja: champagne ? Van één glas ben ik al dronken.

Ilona: dan is 't beter dat we alleen de fles soldaat maken.

Jessie: wij zijn niet vies van een flesje, 's morgens bij 't ontbijt vóór we gaan slapen.

Ilona: met kaviaarbroodjes, lekker.

Tanja: Jan zorgt voor 't ontbijt als hij thuis is. Ik zal er hem over spreken.

Jessie: okay okay ik blijf in bed tot 's middags om hem te inspireren. 'k Ontbijt wel in bed.

Ilona: 't is altijd wel drie vier uur eer we thuiskomen.

Jessie: in de week. In 't weekend vertrekken we gewoonlijk 's vrijdags rond middernacht.

Ilona: maar we zijn al op maandagmiddag weer thuis.

Lotte: later moet het niet worden of we gaan ons ongerust maken.

Ilona: ongerust ?

Lotte: voor de babies.

Jessie: die zijn in goeie handen. (Dreigend) Of niet soms ?

Tanja: tegen de tijd dat jullie thuiskomen zijn ze groot.

Ilona: volwassen ?

Jessie: laat maar. De zwarte humor van Tanja.

Ilona: o !

Lotte: 't was maar een grapje. Zo snel gaan ze niet menstrueren. Ikzelf was ...

Ilona: ik was negen.

Lotte: dan hebben ze nog de tijd. Negen ?

Jessie: ik was hoogstens een paar jaar jonger. Maar mijn eerste abortus was wel zeven jaar later.

Lotte: zeven plus zeven veertien.

Ilona: op mijn veertiende had ik er al twee achter de rug. Eén in Maastricht en één in ... 't doet er niet toe waar. Mijn moeder wilde niet dat ik ze hield. Zeg nu zelf kan ik Roxanne aan zo 'n ontaarde moeder toevertrouwen ?

Lotte: lieve hemel nee.

Tanja: je hebt 't zekere voor 't onzekere genomen .

Ilona: is dat niet erg ! 'k Had er wel al een stuk of zeven kunnen hebben.

Lotte: vier is genoeg voor iedereen. Je moet niet overdrijven.

Jessie: niet overdrijven. Niet overdrijven ! Als 't telaar is zoals bij jullie als niemand er ons nog wil maken moeten we adopteren.

Ilona: en wie zal dat betalen ?

Lotte: wij.

Jessie en Ilona (samen bij Lotte op de schoot): wat een lieve lieve Lotte.

Tanja: ze laten studeren dat gaat een stuk meer kosten dan ze adopteren.

Ilona: studeren dient tot niets.

Jessie: ze moeten maar kunstenaars inspireren zoals wij.

Tanja: kunstenaars ? Waar gaan we die vinden voor al de kinderen die jullie op stapel hebben ?

Jessie: als er te weinig zijn maken w' er bij.

Lotte (tegen Tanja): ze hebben alles voorzien.

Ilona: jullie zijn volledig uit de zorgen.

Jessie: er is geen probleem of we hebben er een oplossing voor ook voor ongeïnspireerde artiesten.

Ilona: we zijn beter in bed dan erbuiten. We gaan ze zodanig opladen ...

Jessie: zodanig stimuleren dat 't einde van hun grauwe periode nabij is en de roze in zicht.

Tanja: we zullen zien. Afwachten.

Jessie: al wie ogen heeft al wie een neus heeft voor kunst zal de roze koeiendrekperiode die voor de deur staat kunnen opsnuiven tot hij er dronken van wordt.

Lotte: 'k ben benieuwd.

Tanja: art promotion by speech.

Ilona: ze geloven ons zeker niet ?

Jessie: oudjes zijn grottenmensen. Altijd wantrouwig tegenover progressieve krachten zoals wij. Liefst van al kropen ze weer in hun spelonken.

Tanja: een toontje lager graag !

Lotte: en laat dat oudjes er maar af.

Ilona: zo oud zijn jullie nu ook weer niet. Jessie overdrijft.

Jessie: oudjes zijn oudjes. Maar 't spreekt vanzelf dat j' er hebt van alle leeftijden.

Ilona: honderd tweehonderd driehonderd.

Tanja: gaan we echt niet ouder worden ?

Lotte: ik vrees ervoor met die twee ...

Jessie: met die twee ? Die twee grieten daar is 't dat wat je bedoelt ?

Lotte: met Jessie of Ilona als toeverlaat.

Jessie: hypocriete ! Toeverlaat ! Als wat ? Zeg het maar.

Tanja: als hulpjes in 't huishouden.

Ilona: niks hulpjes. Wij zijn de stoeipoezen.

Jessie: interieur - en bejaardenverzorgsters vind je bij Randstad.

Lotte: we doen zelf wel 't nodige.

Tanja: zoals we gewoon zijn.

Jessie: 't wordt tijd dat Jan komt. 'k Zou hem willen vragen of ik af en toe een vriendin mag meebrengen.

Tanja: een vriendin ? 't Is hier geen bordeel !

Ilona: en Pol ?

Lotte: Pol ontvangt ook geen vriendinnen. Geen van jou en geen van Jessie.

Jessie (tegen Ilona): laat maar. 't Zijn artiesten. Die doen nooit zoals normale mensen.

Ilona: we hebben ervoor gekozen. Eigen schuld dikke bult.

Jessie: we vinden er wel iets op. We hebben ons al uit lastiger parketten gered.

Tanja: maar vier gewichtheffers dat was van 't goede teveel.

Ilona: waar hebben we 't over ?

Jessie: de grapjurk begrijpt haar eigen grapjes niet. En jij Lotte begrijp jij er iets van ?

Lotte zwijgt.

Jessie: ook niets. Vanavond laat ik haar de logeerkamer. Daar kan ze in alle rust de scheurkalender doornemen.

Lotte: de kindjes zijn wel heel rustig nu.

Ilona: een kwestie van aanpakken. Rustig ? Als 't maar geen twee trutten worden zo rustig als hun vaders.

Lotte: ken je ze ?

Jessie: alle vier.

Tanja: gespierde klotentypes. Rustige naturen.

Ilona: Pol is toch niet zo 'n type ?

Lotte: Pol is de rijzende ster onder de koeiendrekfrescokunstenaars.

Ilona: ik ken zijn werk. Je moet niet denken ...

Lotte: dan is 't eenvoudig. Zo 't werk zo de kunstenaar.

Ilona: ik zal 't vlug weten !

Jessie: we hebben er andere afgericht. Dieren moet je jong aanpakken, mannen oud.
Kinderen weten dat.

Tanja: en jullie zijn geen kinderen.

Jessie: de kinderen slapen in de keuken. Heb je tenminste pampers in huis ? Nee zeker. Ik moet hier aan alles denken.

Lotte: 'k ga er kopen.

Ilona: haast je een beetje.

Lotte: hadden jullie ons toch maar iets gezegd !

Jessie: straks zal 't nog onze schuld zijn ! En breng me aardbeien mee. 'k denk dat 'k in verwachting ben .

Lotte: jezus maria !

Tanja: de gewichtheffers !

Jessie: als 't een jongen is heet ik hem Jan-Pol. Als 't een meisje is Tanjalotte.

Lotte: prachtig. Mag ik meter zijn ?

Jessie: als je op tijd terug bent.

Lotte: zo lang zal 't niet duren.

Tanja: breng maar een doos condooms mee ook. Misschien is er toch één van de twee niet drachtig.

Lotte: is 't alles ?

Ilona: voorlopig wel. Als we nog iets nodig hebben sturen we je opnieuw op pad. Je loopt hier toch alleen maar in de weg als je niet van je stokje gaat.

Als Lotte weg is.

Jessie: een leuke hulpvaardige tante onze tante Lotte.

Ilona: tante Tanja is wel een categorie minder.

Tanja: wees nu eens allebei verstandiger dan jullie zijn. Denk eens goed na. Door wiens toedoen zijn jullie hier?

Ilona (kust Tanja): 'k heb je nog niet eens bedankt. Jij die zo goed voor de twee ...

Jessie: voor de drie kleintjes...

Ilona: gaat zorgen.

Tanja: 't zijn nu al mijn oogappels en 'k heb er nog maar twee van gezien !

Ilona: en 't is niet eens zeker dat ik ook niet in verwachting ben.

Tanja: pf één meer of minder.

Ilona: ik weet hoe 'k in elkaar zit.

Tanja: een echte voedster. Een konijn op twee poten.

Jessie: we doen alles samen. 't Zou maar logisch zijn mochten we samen in verwachting zijn.

Tanja: 't heeft zijn voordelen. Eén zwangerschapstest. Eén koets. Eén vader.

Ilona: die houden we niet op de hoogte.

Tanja: groot gelijk. Ze moeten niet alles weten de rammelaars.

Jessie: ze zijn niet geïnteresseerd. 't Vaderinstinct is 't moederinstinct niet. Terwijl ze aan de afdaling van Mount Jessie of Piek Ilona bezig zijn zitten ze al met andere beklimmingen in hun hoofd.

Ilona: de knullen ! Maar uiteindelijk zijn we dan op echte mannen gevallen.

Tanja: kleerkasten.

Ilona: kunstvedettes.

Jessie: pretentieloze strontartiesten.

Tanja: de drek lag in de weiden te verkommeren en toen is Jan gekomen. Voor de koeien konden tegenpruttelen waren hun uitwerpselen de expressieve uiting van een nieuwe progressieve kunstvorm.

Ilona: we zitten gebeiteld.

Jessie: rond die tijd ontstond het gezegde "zo rinkelend als de achtereindkassa van een koe".

Tanja: voor één keer voorziet de artiest in 't levensonderhoud van de staat en niet andersom.

Jessie: bedelmonniken zijn niet aan ons besteed.

Ilona: ze moeten niet met uitgestoken pik op ons afkomen.

Jessie: we zijn geen aalmoezen.

Tanja: verder niets dat ik nog niet wist ?

Ilona: weet jij nog iets Jessie ?

Jessie: ik ben een open boek waar iedereen kan in bladeren.

Ilona: ik heb me voorgenomen me niet meer te geven aan mannen zonder stront aan de handen. Ik heb er genoeg van na hun vertrek telkens weer te moeten nakijken of ze niets van mezelf hebben meegenomen.

Jessie: dat is een idee waar 'k me kan in vinden. Ze mogen gerust hun ziekten en hun kinderen - Jan zal er me wel andere maken - in andere baarmoeders achterlaten.

Tanja: en de babies ?

Ilona: kerngezond. De diarree zal je wel gewoon worden.

Jessie: dat zou er nog aan mankeren voor een vrouw die zich wentelt in in koeiendrek ontstane weelde.

Ilona: niet ongerust zijn, wij zijn geen geldwolvinnen.

Jessie: ik ben al enigszins tevreden met een cabrio een sportvliegtuigje een beetje respect een kanarie en een villa aan de Bosporus. Wat daar nog bijkomt is meegenomen.

Ilona: bij mij moet dat niets meer zijn. Daarmee ben ik voorlopig tevreden.

Tanja: twee redelijke stoeipoesjes ... redelijk gulzige.

Ilona: mocht ik zo strontstinkendriek zijn als jij 'k gaf alles weg aan mijn zeven broers en zusters. Nee de helft. Dan blijft er nog iets over.

Jessie: zo 'n hart van goud als Ilona heb ik niet maar ik zou mijn drie zusjes af en toe ter beschikking stellen van de kunstenaar.

Tanja: dat is iets minder gul.

Jessie: en mijn vijf broers zou 'k van de straat halen door ze een job te bezorgen als gespecialiseerde strontlossers aan de haven.

Tanja: als ze daar maar hun neus niet voor ophalen !

Jessie: 't is kiezen of delen. Mannen allemaal leeglopers en pooiers.

Ilona: maar wij zijn vrij. Definitief.

Tanja: gelukkig maar !

Ilona: we hebben ons vrijgekocht.

Jessie: we waren het kotsbeu om de haverklap te worden verhandeld.

Tanja: daar kan ik inkomen. Altijd maar verhandeld worden wie zou daar iets voor voelen ?

Ilona: weet je hoe we ons vrijgekocht hebben ?

Tanja: misschien met duiten.

Ilona: met diamanten.

Tanja: 't is dus toch waar ! Diamonds are a girl 's best friend !

Jessie: we hebben een stokoude diamantair in Antwerpen halfdood geslagen en hebben met de stenen de benen genomen.

Tanja: er was dus toch nog iets dat ik niet wist.

Ilona: als je je daar al voor interesseert...

Jessie: zo kunnen we nog een tijdje doorgaan.

Tanja: hebben jullie een strafregister ?

Ilona: we willen eerst een auto.

Jessie: we hebben hem niet doodgeslagen.

Ilona: zo zot zijn we niet.

Jessie: maar halfdood. Ze halfdood slaan dat is de kunst. Snap je ?

Tanja: half en half.

Ilona: ze is achterlijk.

Jessie: voor 't zelfde geld hadden we nog aan handen en voeten geboeid in een maffe hotelkamer kunnen liggen.

Ilona: en nu zijn we vrij.

Jessie: hadden we 't niet simpeltjes geregeld met de diamantair dan zaten jullie hier nu met de handen in 't haar om twee fatsoenlijke meisjes te vinden voor de artiesten.

Ilona: artiesten van hun kaliber kunnen met niet minder tevreden zijn dan met snoezepoezen van ons kaliber.

Tanja: zware meisjes voor zware jongens.

Ilona en Jessie kussen Tanja.

Jessie: proficiat ! Je hebt schitterend selectiewerk verricht ...

Ilona: door er ons, uitgerekend ons, uit te pikken uit 671 kandidates.

Tanja: 761. We hebben gewikt en gewogen.

Jessie: zoals je 't aangepakt hebt kon je alleen maar bij ons uitkomen.

De bel gaat.

Tanja: Lotte met de boodschappen.

Terwijl Tanja Lotte binnenlaat feliciteren Jessie en Ilona mekaar uitgebreid.

Lotte: 'k ben in zeven haasten van Pontius naar Pilatus gerend. Ben ik nog op tijd ?
Nog geen luiers nodig gehad ?

Ilona: we hebben altijd wel een pak reserveluiers in de koets.

Jessie: en in 't vervolg niet zo lang op de bel drukken. Je had de babies kunnen wakker maken. Begrepen ?

Lotte: ik was zo gelukkig dat ik ze ging weerzien dat ik ...

Ilona: je zult ze nog meer dan genoeg zien.

Tanja: en ik was hier toch !

Lotte: jij ? Een opvangmoeder zonder enige ervaring is dat een opvangmoeder ?

Tanja: zonder ervaring ik ? En jij dan !

Jessie: genoeg !

Ilona: er zijn er voor iedereen.

Jessie: we zijn al andere aan 't maken. Hier met de aardbeien.

Ilona: en waar blijft de suiker ?

Jessie: ze willen dat we de wereld bevolken met zuurpruimen.

Ilona: van hun soort.

*Lotte komt er al aan met de suiker.
Jessie en Ilona verslinden de aardbeien*

met twee tegelijk.

Lotte: ik zie dat ze in de smaak vallen.

Jessie: 'k heb zo 'n trek dat 't deze keer tweelingen gaan worden.

Tanja: vandaar dat je twee aardbeien ineens naar binnen slokt ?

Ilona: ik vreet er maar op los in de hoop dat ik zo ook in verwachting raak.

Tanja: wie weet !

Lotte: na al wat ik al heb moeten horen !

Tanja: en je hebt nog niet de helft gehoord van wat ik heb gehoord.

Ilona: de derde helft besparen we je. 't Zijn onze geheimpjes en 't blijven onze geheimpjes. Want geheimpjes van drie weet iedereen.

Jessie: om van vier maar te zwijgen ! (Eenmaal de aardbeien verorberd) Binnen vijf minuten mag j' er ons nog een half kilootje gaan kopen als je je verder goed gedraagt.

Jessie wordt onderbroken door de bel.

Lotte: ben je nog iemand te verwachten ?

Tanja: met die twee hier kan mijn geluk al niet op.

Ilona (haalt een mes boven): geen geintjes begrepen !

Jessie (zet het hare op Tanja 's keel): je vergeet Roxanne en Faustine en de twee in mijn buik.

Ilona: en in de mijne beweegt er ook vanalles.

Tanja: weg die messen 't zal Jan zijn. De verstrooide kunstenaar zonder zijn sleutels.

Jessie en Ilona bergen hun messen op. Tanja laat Jan binnen. Jan kust iedereen op de mond. Hij bekijkt Jessie en Ilona grondig en kust de schijtende koe op hun schouders. Hij kraait van plezier. Gaat op de grond liggen om ze uit een ander perspectief te bewonderen. Gaat dan zitten en neemt Jessie op één knie en Ilona op de andere.

Jan (betast de meisjes): zijn 't echte ? (Voelt hun messen) Wat hebben ze hier dat jullie niet hebben ?

Tanja: dit is Jessie. Ilona is de messenwerpster van Pol.

Jan: Pol is nog onderweg. Die weet nooit wanneer 't speeltijd is. 't Is toch speeltijd ?

Lotte: voorzichtig ze zijn gewapend ... euh een beetje verlegen. Ze hebben nog niet veel meegemaakt.

Jessie en Ilona steken elk een duim in de mond.

Jan: op hun leeftijd wordt het de hoogste tijd om ze in te leiden in de geneugten..

Lotte: ze zijn al ingeleid.

Jan: ah mama is er al aan begonnen ?

Ilona: en papa.

Jan: in familiekring.

Jessie: we zijn nu één grote familie. Al wat je me kan leren al wat ik je kan leren zal de kunst ten goede komen. Je werk was tot nog toe van een ongekende schoonheid.

Ilona: bij de beesten af.

Jessie: 't wordt nog schoner, hemeltergend schoon.

Jan: 'k haal ons een verfrissing want al die schoonheid begint me langs alle kanten uit te barsten.

Voor iemand kan ingrijpen is Jan in de keuken.

Tanja: wat nu ?

Lotte: als hij ze maar niet wakker maakt !

Jessie: had ik het geweten 'k was ermee maar boven getrokken om hem af te koelen.

Ilona: we hadden alle vier kunnen naaktdansen om hem af te leiden.

Maar Jan is al breedlachend terug een baby op elke arm.

Jan: om ingeleid te zijn, zijn ze al goed ingeleid de meisjes !

Einde van 't stuk.